

OBECNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu
vybíráme

Vydává Obecní úřad ve Vrbsici

KVĚTEN 2008

Slovo starosty

Rodáci

Školní okénko

Ze sportu

Tak tu máme jaro v plné kráse a vychází nám další číslo OBECNÍHO ZPRAVODAJE. V této jarní době je vydáván ZPRAVODAJ poprvé a je tak trochu mimořádný, protože vychází ke sjezdu rodáků, který se koná ke stému výročí školy. Najdete v něm vzpomínky nejen na školu, ale i články našich rodáků či jejich dětí. To, že naše škola slaví letos 100 let, neznamená vůbec, že bychom se na Vrbsici začali vzdělávat až v roce 1908. To vůbec ne! První škola tu bývala už ke konci 18. století a stála na místě dnešní školy do roku 1833. Další škola bývala v Dědině na čísle popisném 93 (dříve Obecní dům – „obecňák“ – dnes tam mají postavený dům Čačíkovi). V roce 1872 byla postavena nová budova školy v místě dnešní horní části školy, ale pro působení podzemní vlhkosti musela být zbourána. A tak byla v roce 1908 postavena škola dnešní – její spodní část, ke které byla v roce 1936 přistavěna nová část budovy. Od té doby dostala naše škola současnou podobu. I když! Stejnou podobu určitě nemá! Zejména uvnitř budovy došlo ke změnám, protože podmínky vzdělávání se za tu dobu změnilly velmi výrazně. Když se tam přijdete podívat, uvidíte, jak naše škola prokoukla a jak je v ní příjemné prostředí. Ale řada pamětníků

pozná změny i z venku. Protože řada z nás si školu ze svých školních let pamatuje přece jen trochu jinak. K nynější podobě školy došlo při generální opravě v roce 1970. Jak mám v paměti školu já? U školy jsem prakticky žila celodenně, prožila jsem tam celé svoje dětství. Dopoledne nám sloužila ke vzdělávání, po zbytek dne její okolí ke hraní. Kolem školy jsme si totiž od jara do zimy hráli a prožívali každodenní malá dobrodružství. Do školy se vstupovalo ze silnice na druhé straně (dnešní šatny) po mostku s vysokým zábradlím přes „škarpu“, kolem které rostla řada lip. Pod mostkem býval dobrý úkryt při hře „na schovku“, při deštích jsme ve škarpe stavěli hráze a rybníčky, když škarpa zamrzla, tak jsme se tam i klouzávali. Dalším dobrým úkrytem býval „popelník“ za školou – v místě dnešního vchodu do školy. Tam se z okna sypal popel z velkých kamen na uhlí, která bývala v každé třídě. Až byl popelník plný, otevřela se vrátka a popel se vyvezl. Každý výstupek na budově (a že jich tam je) byl bezvadný a sloužil ke schovávání. A co teprve park pod školou! Ten byl celý olemovaný hustým porostem šefíku, takže tam nebylo vůbec vidět a šlo se schovat do každého keře.

V zahradce před školou rostly ovocné stromy a zejména po třešni (byla sice planá, ale dobrá) se moc dobře lezlo a někdy i nahlíželo do sborovny. Pod školou i nad školou (u radnice) jsme hrávali „na octy“, „školku“, „drganou“, „kuličky“, „špačka“, „vybišku“, kluci fotbal, skákali jsme panáka i „pošupku“ a další řadu her. Nikdo neseděl doma – co by tam taky dělal? Televize nebyla, o počítačích ještě hodně dlouho nikdo neměl ani ponětí. Přesto nám to nechybělo. Celé dny venku byly rozhodně lepší. Každou lípu jsme měli slezenou a netrhali jsme na nich jen lipový květ na čaj. A v zimě nám to dojelo na botách až do té školní zahrady – a že jízda končila pořádným skokem, protože do zahrady byl asi 60centimetrový schodek.

U školy to prostě žilo, protože děček se tam sešlo každý den, v každou roční dobu, vždycky dost. A trest byl, když se tam nesmělo.

Jak vzpomínají na školu někteří další pamětníci, si přečtete v dnešním čísle ZPRAVODAJE, protože ta naše stoletá školní budova už také pamatuje řadu svých absolventů. Zavzpomínejte s námi na svá školní léta, porovnejte úroveň tehdejší školy s dnešní. Žije to v ní rušným školním životem, a tak to má být. Bývalo v ní sice rušněji, protože dětí nám poněkud ubývá (jako všude). Zdejší školní budova pamatuje, že v ní bývalo kdysi dávno i 242 dětí ve třech třídách. Dnes máme sice také školu o třech třídách, ale je v nich 45 dětí. Ale doufejme, že bude lépe, protože nám děti pomalu přibývá. A to je dobře. Naše škola si určitě zaslouží, aby byla zachována a rozléhaly se v ní radostné dětské hlasy, protože obec bez školy a bez dětí je smutná dědina.

Tak hodně štěstí do dalších 100 let, školo!!!

P.S. Nedá mi to, abych se nezmínila o tom, že v příštím roce – 2009 uplyne půl století od otevření Mateřské školy na Vrbsici. V roce 1959 byl zahájen provoz v mateřské škole tam, kde je dnes knihovna a klub důchodců.

Sjezd rodáků k tomuto výročí určitě nebude, ale nějaká oslava snad bude a můžete se k nám do školky také přijít podívat.

O tom všem až příště.

Všichni dobří rodáci vítejte a ať se Vám v rodné dědině líbí!!!

Bohumila Bařinová

SLOVO STAROSTY

Vážení občané, toto číslo zpravodaje je téměř celé pojato spíše jako slavnostní. Čeká nás velká slavnost, a to sto let školy a sjezd rodáků naší obce. Já Vás touto cestou srdečně zvu na tuto slavnost. V krátkosti odbočím od slavnostních okamžiků a podám Vám informace o tom, co se nám od začátku roku podařilo v naší obci vybudovat či zvelebit. Určitě jste si všimli, že máme dva nové pracovníky. Při výběru nových pracovníků bylo kladeno několik podmínek, vyučen v oboru zedník, řidičské oprávnění nejméně skupiny T, dobré pracovní nasazení a kvalitní profesní zdatnost. Myslím si, že u p. J. Bukovského, tak u J. Sýkory, kteří byly do pracovního poměru přijati jsme tyto podmínky splněny. Před přijetím dvou pracovníků se určitým způsobem vytvářela strategie obce a ta spočívá především v tom, že budeme mimo jiné se snažit dát dohromady ty zbývající nezadlážděné obecní cesty v K. U. obce (uličky). Máme v plánu tak jak jsme již začali vozovkou od křižovatky u stavebního dvoru p. Zborovského po křižovatku u vývozu tyto cesty zadláždit zámkovou dlažbou, kterou z našeho pohledu považujeme za nejjednodušší. V minulosti jsme při budování staveb tohoto typu měli problémy s nákupem strojních služeb a současně při neustále se zvedající ceně nafty, také s cenou. Proto při sestavování obecního rozpočtu

jsem navrhl, abychom zařadili do rozpočtu finanční částku k pořízení stavebního stroje. V současné době vlastníme smykem řízený nakladač NEW HOLLAND L S 170. Tento stroj byl vybrán z několika nabídek, jak po stránce finanční, tak po stránce kvality. Myslím si, že v současné době máme dobře našlápnuto k tomu, abychom naši obec mohli vylepšovat a zvelebovat. V těchto dnech jsme dostavěli parkoviště u základní školy. Parkoviště je vydlážděno zámkovou dlažbou. Po dokončení parkoviště pokračujeme na opravě budovy bývalé radnice. Na této budově po opravě vnitřní omítky a nové podlahy, které jsme provedli v loňském roce pokračujeme na venkovních úpravách. Tato místnost bude v budoucnu využívána jako muzeum obce

Výstavba

SBĚRNÉHO STŘEDISKA ODPADŮ

Také jste určitě slyšeli, že již byly vyhlášeny první výzvy a zároveň schváleny projekty na čerpání dotací z evropských fondů v programovacím období 2007-13. Vrvice má možnost čerpat finanční prostředky v rámci programu ROP Jihovýchod, který je určen pro kraje Jihomoravský a Vysočina. Naše obec je členem Dobrovolného svazku obcí Čistý Jihovýchod. V rámci tohoto svazku jsme požádali také o dotaci z peněz Evropské Unie na vybudování SBĚRNÉHO STŘEDISKA ODPADŮ VRBICE. Tato stavba

bude vybudována dle schváleného územního plánu v lokalitě u sudýnek, kde v budoucnu bude také postavena čistírna odpadních vod. Na sběrný dvůr máme již projekty k územnímu řízení a územní rozhodnutí. Tuto podmínku splnilo deset obcí, které se dostali do první výzvy mezi nimi je Vrvice. Náklady na tuto investiční akci činí cca 5 mil Kč. Z toho dotace z EU by měla pokrýt 90 % nákladů a je možné získat na stavbu až 4,5 mil. Kč.

Rozšíření integrovaného dopravního systému Jihomoravského kraje

Koncem měsíce března 2008 začalo projednávání Rozšíření integrovaného dopravního systému Jihomoravského kraje, které se týká obcí Hustopečska, tedy i obce Vrvice. Rozšíření začne platit od 14. 12. 2008. K připomínkovaní byly vytvořeny rámcové jízdní řády, které je možné si prohlédnout na internetových stránkách obce, nebo na úřední desce u obecního úřadu. Proto se obracím na občany, kteří veřejnými dopravními prostředky cestují, aby se s připomínkami obrátili na starostu obce.

*Vlastimil Bařina
starosta obce*

Rodáci ...

Je to už nějaký čas, co mi paní Marie Machovská přinesla dvě čísla časopisu „Malovaný kraj“ a v každém z nich byl článek, který se dotýkal naší obce. Jeden jsem přečela už dříve, někdy v přechodovém období, protože se týkal krojového krejčího pana Josefa Knápka. Na ten druhý mi pořád jaksi nevycházel čas. Až v loňském roce před Vánocemi jsem se do toho konečně pustila. A tak jste si mohli v předvánočním čísle přečíst úryvek z Kroniky Štěpána Michny o jeho strastiplné cestě do Buenos Aires. Hned se mě ptala řada občanů, kdo to vlastně byl, ten Štěpán Michna. A já už jsem za to ty roky vlastně už ani nevěděla. Proto, když za mnou letos na začátku března opět přišla paní Machovská s dalšími zajímavými příspěvky do našeho Zpravodaje, hned jsem toho využila a zeptala se na to, abych Vám to mohla sdělit. Takže Štěpán Michna byl bratr paní Ludmily Herzánové (samozřejmě rozené Michnové) a to je babička (říkali jí „bábinka“) Jílka

Herzána, Bohumily Michnové a ostatních jejich sourozenců. Tak, teď to tedy víte. A s čím za mnou přišla paní Machovská tentokrát? Mimo několika menších příspěvků přinesla i dopis a fotografie, které se do dnešního čísla velmi hodí. Jedná se o další rodáky žijící v Americe, kteří jsou dokonce její příbuzní a k jejich setkání vlastně pomohla náhoda. Více si přečtete v jejím příspěvku.

RODNÉ KOŘENY

Na podzim roku 2002 přijela na Vrvice návštěva z Ameriky. Tito potomci vrbeckých rodáků Hanáčků a Nejedlíků hledali svoje příbuzné. Svoje kořeny. Jen na hřbitově a na památníku padlých v parku v Dědině jsou tato jména vyryta do kamene. Mnozí potomci těchto jmen už nejsou mezi

živými. Krajané v cizině vzpomínají na rodné vesničky a jejich vnuci, kteří již česky neumí, mají touhu podívat se, odkud jejich prarodiče přišli.

Vrbeckí rodáci se v Americe navštěvovali a spolu vzpomínali. Dnes opět jezdí Vrbeckáci do Ameriky za prací i studovat.

Doufejme, že se budou také rádi vracet zpět do naší rodné vesničky. Tak jako naši američtí rodáci.

Marie Machovská

V dopise, který od nich po náhodném setkání dostala, se o rodáčích pocházejících z Vrbyce dozvíte trochu víc.

Drahá Marie s rodinou:

Omlouvám se, že jsem nenapsal dřív. Dostali jsme od tebe ten vánoční pohled a krásnou brožuru s popisem Vrbyce, je to překrásné místo. Tady v Ohiu jsme právě uprostřed zimy, máme tu 18 palců sněhu a nízké teploty. Myslím, že u vás je asi stejně počasí jako v severním Ohiu.

Posílám ti nějaké fotky naší rodiny z poslední doby a starší fotky rodiny Hanáčků zároveň s několika stránkami o historii rodiny Hanáčků. Dala ji dohromady moje mladší sestra Virginia. Jestli bys mohla doplnit nějaká jména a data, tak nám dej prosím vědět.

Doufám, že ty a tvoje vnučka Monika si budete moci přeložit můj dopis a poznámky na těch fotkách a následující informace o rodině.

Pavel Hanáček přijel z Vrbyce do Brém v Německu v listopadu 1901 - sehnal loď, která plula do New Yorku a přijel tam asi 7. prosince 1901. Z New Yorku jel pravděpodobně vlakem do Clevelandu v Ohiu, kde měl asi nějaké příbuzné, kteří už tam žili. Také severní Ohio je dobrou farmářskou oblastí a místo, kde se emigrační úřad stará o přiřazení lidí do oblastí, kde mohli najít práci.

Jeho žena Juliána Nejedlíková se třemi malými dětmi a dalším na cestě absolvovala stejnou cestu a připojila se k

němu - hned další rok přijela do Clevelandu v Ohiu. Nemyslíš, že jenom silná a odolná žena mohla zvládnout takovou cestu sama se třemi malými dětmi a dalším na cestě? Cestovat vlakem, plavit se lodí přes Atlantský oceán a pak najít cestu přes Spojené státy do Clevelandu v Ohiu a úplně sama?

Žili a pracovali v okolí Clevelandu do roku 1911 než koupili farmu v Hinckley v Ohiu, asi 40 km jižně od Clevelandu. Měli 12 dětí. Pavel zemřel v roce 1931.

Můj otec byl Emil Hanáček a on zdědil rodinnou farmu v roce 1938 poté, co mladší bratři a sestry odešli založit vlastní rodiny a babička Juliána zůstala sama. Existovala smlouva o vyplacení všech jeho bratrů a sester. Vyrostl jsem na farmě, sklízel jsem úrodu, choval zvířata a měl velmi krásné dětství. V roce 1959 mě povolali do vojenské služby na dva roky a potom jsem byl převelen do Německa. Tam jsem poznal Marielies, která je národností Holanďanka. Vzali jsme se a vrátili se na farmu do Hinckley. Na farmě jsme si postavili dům a žili zde několik let, dokud jsme se nepřestěhovali do Cantonu v Ohiu kvůli mojí práci. Můj otec zemřel v listopadu 1964 a moje matka od té doby žila na farmě sama. Můj syn Fred se k ní nastěhoval asi v roce 1980, žil s ní a staral se o ni. Až do teď se o farmu stará. Moje matka zemřela v roce 1997 a mě s mojí sestrou Virginii připadl majetek do vlastnictví.

Náš dům v Cantinu v Ohiu je asi 80 km jižně od Hinckley a Marielies a já jezdíme na farmu několik dní v týdnu starat se o zahrady a o celý majetek.

Moje sestra Barbara potkala svého manžela Stanleyho na univerzitě a žijí v jeho rodném státě Texasu - jestli to znáš - Texas má hlavně teplejší a sušší klima než Ohio. Jsou tam dobré podmínky a cesta

k nim trvá asi 4 hodiny, pokud jedeš po dálnici.

Přijeli nás navštívit minulé jaro - od 25. dubna do 10. května - aby si užili jaro, květiny a kvetoucí stromy, tohle se nedá vidět v jižním Texasu. Přiložil jsem fotku, kde ořu pole na naší zahradě a Stan se zrovna zastavil, aby nás navštívil.

Já a Marielies máme tři děti, Elizabeth, Fredericka a Elaine. Elsině má dvě děti, syny, Mitche a Uince. Takže máme dvě vnoučata, je jim 9 a 4 roky. Naše děti žijí docela blízko, takže se vidáme celkem často.

Doufám, že tě zaujala historie naší rodiny a v příštích měsících ti pošlu víc informací a fotek.

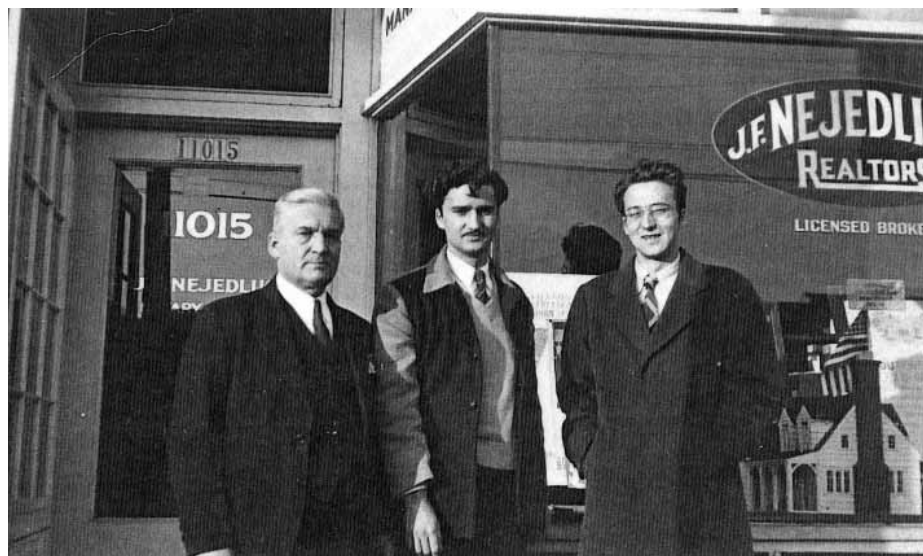
Také doufám, že jsi zdravá a že si se svojí rodinou užiješ přicházející jaro.

S pozdravem
Fred Hanacek

Abych zase přišť nemusela dodatečně sdělovat o kom se vlastně píše, vysvětluji hned:

Kdo vlastně byl Pavel Hanáček? Narodil se 8. 8. 1870 na místě bývalého domu Zborovských v Dědině - (dnes je zbořený) - vedle Martinců. Jeho žena Juliána Nejedlíková narozena 2. 2. 1876 pocházela z domu přes jedno - (dnes tam bydlí Vaníkovi) a byla to sestra Václava Nejedlíka - stařečka Marie Machovské. Svatbu měli 18. 11. 1870 - viz svatební fotografie. Další fotografie je z návštěvy paní Hanáčkové na našem hřbitově z 10. 10. 2005.

Aby té rodinné historie nebylo málo, i dva synové Václava Nejedlíka - Václav a Jan, bratři otce paní Machovské Augustina odešli za prací do Ameriky, kde založili firmu - viz další fotografie.

ZAJÍMAVOSTI ZE ŠKOLNÍ HISTORIE NEDÁVNO MINULÉ

- Ve školním roce 1964/65 ze 150 žáků 10 propadlo
- 7. 11. 1964 zahájeno první filmové představení pro žactvo školy - promítal p. ředitel Hycl
- 30. 1. 1965 uspořádán ples rodičovského sdružení společně s MŠ
- Od roku 1966 pořádalo rodičovské sdružení každý rok „Sousedský ples“, výtěžek z plesu byl věnován vždy škole, ples byl hojně navštěvován
- 25. 3. 1968 poprvé uskutečněny „Jarní prázdniny“
- Ve šk. roce 1967/68 zpracoval p. ředitel Jaroslav Hycl novou pomůcku pro zlepšení techniky čtení - čtecí tabulky, tabulky byly používány ve všech školách našeho okresu i dále
- Od šk. roku 1968/69 zaveden směrnicí Ministerstva školství pětidenní vyučovací týden (pondělí - pátek) na všech školách v Čechách a na Moravě, do té doby se chodilo do školy i o sobotách
- 1970/71 nově přiděleno školní pole ležící za vesnicí u nové silnice na Kobylí, pole bylo oploceno a přeměněno na školní zahradu
- Šk. rok 1971/72 - výtěžek sběru odpadových surovin věnován žáky na pomoc vietnamským dětem - výtěžek byl 660 Kč
- Šk. rok 1971/72 - na pomoc SOS vesniček rozprodali žáci losy v částce 500 Kč
- Zbudování dřevěné chaty na pozemku školní zahrady - šk. rok 1971/72
- Rok 1972 započata generální oprava škol
 - od 1. dubna 1972 probíhalo vyučování žáků v kulturním domě
 - jednotlivé třídy byly umístěny následovně - 1. třída pod galerkou, 3. třída na galerce, 4. třída v předsáli., žáci 5. třídy byli odesláni i s tř. učitelem do ZDŠ v Kobylí
 - 3. ledna 1973 přijala nově opravená škola do své náruče k pravidelnému vyučování všechny své žáky
 - za pomoci maminek, které vypomohly při generálním úklidu a čišťení oken, mohla být škola připravena k započetí pravidelného vyučování, maminky se skutečně obětovaly a odpracovaly 1 020 brigádnických hodin zdarma
 - při stěhování nábytku pomohli ochotně tatínkové
 - drobný nábytek a pomůcky přestěhovali žáci školy za dozoru třídních učitelů, tito žáci odpracovali 455 brigádnických hodin
 - učitelé pak v zimních prázdninách pomůcky a názorniny seřadili, srovnali a znovu zaevidovali, odpracovali 320 brigádnických hodin
- Šk. rok 1972/73 - nebyl uskutečněn Mezinárodní den dětí pro veřejnost, a to pro protislintavková opatření v měsíci květnu
- Šk. rok 1976/77 zavedena „nová koncepce - množiny“ do škol

čerpáno ze školní kroniky z let 1964 - 1999

PŘEHLED VYUČUJÍCÍCH NA ZŠ VRBICE od školního roku 1964/1965:

1964/65

1. -5. třída 150 dětí (73 chlapců, 77 děvčat)

učitelský sbor:

Vlasta Hyclová, Jaroslav Hycl, Miluška Matoušková, Zdena Pazderová, Josef Jedon (nastoupil vojenskou službu v průběhu šk. roku), Miroslav Klíma (nástup po vojenské službě), Karel Dvořák

uklížečky:

p. Marie Machovská (působila ve škole od r. 1953) končí a po ní nastupuje p. Ludmila Grégrová

1965/66

1. -5. třída 146 dětí (68 chlapců, 78 děvčat)

učitelský sbor:

Vlasta Hyclová, Jaroslav Hycl, Miluška Matoušková, Miroslav Klíma, Marie Ocásková

1966/67

1. -5. třída 137 dětí (69 chlapců, 68 děvčat)

učitelský sbor:

Vlasta Hyclová, Jaroslav Hycl, Miluška Matoušková, Jarmila Effenbergerová, Marie Ocásková

1967/68

1. -5. třída 122 dětí (61 chlapců, 61 děvčat)

učitelský sbor:

Vlasta Hyclová, Jaroslav Hycl, Marie Losová, Jarmila Effenbergerová, Marie Ocásková

1968/69

1. -5. třída 107 dětí (54 chlapců, 53 děvčat)

učitelský sbor:

Vlasta Hyclová, Jaroslav Hycl, Marie Losová, Jarmila Effenbergerová, Marie Tribulová (roz. Ocásková) - poslední dvě odcházejí v průběhu roku na mat. dovolenou a na jejich místa nastupují důchodci: Marie Těšinová, Jarmil Hlaváček, Pavla Černá - Vlčková

1969/70

1. -5. třída 111 dětí (57 chlapců, 54 děvčat)

učitelský sbor:

Pavla Vlčková, Vlasta Hyclová, Jaroslav Hycl, Marie Otáhalová (nastupuje v průběhu šk. roku na mateřskou dovolenou) zastupuje Jarmil Hlaváček, Jindra Dohnálková(roz. Kadlecová)

1970/71

1. -5. třída 114dětí (61 chlapců, 53 děvčat)

učitelský sbor:

Vlasta Hyclová, Jaroslav Hycl, Marie Otáhalová, Jan Petrák

1971/72

1. -5. třída 110 dětí (57 chlapců, 53 děvčat)

učitelský sbor:

Vlasta Hyclová, Jaroslav Hycl, Jindra Dohnálková, Václav Bureš, Zdeněk Nečas, Marie Těšinová zastupuje po odchodu na mat. dovolenou p.uč. Dohnálkovou

1972/73

Pětitřídní škola se stává čtyřtřídní ke 4. 9. 1972 - 88 dětí (43 chlapců, 45 děvčat)

učitelský sbor:

Vlasta Hyclová, Jaroslav Hycl, Václav Bureš, Anna Blanářová (nastupuje v průběhu šk. roku na mat. dovolenou) zastupovala Marie Těšinová. Zavedeno ústřední topení do školy a na místo topičky byla přijata p. Eliška Sůkalová.

1973/74

1.- 4. třída 78 dětí (36 chlapců, 42 děvčat)

učitelský sbor:

Vlasta Hyclová, Jaroslav Hycl, Václav Bureš, Jan Petrák

1974/75

Škola se stává opět pětitřídní 95 dětí (48 chlapců, 47 děvčat)

učitelský sbor:

Vlasta Hyclová, Jaroslav Hycl, Marie Štiková, Anna Blanářová, Václav Bureš (odchází do důchodu v květnu 1975 a na uvolněné místo nastupuje p.uč. Antonín Andresík. Tento školní rok končí ve funkci ředitele p. uč. Jaroslav Hycl.

1975/76

1. -5. třída 83 dětí

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková - nová ředitelka školy,

Jaroslav Hycl, Antonín Andresík, Marie Štiková, Anna Blanářová (nastupuje na mat. dovolenou a zastupuje p.uč. Vlasta Hyclová)

1976/77

Ve škole pouze 3 třídy
- 69 dětí (44 chlapců, 25 dívek)

učitelský sbor :

Jarmila Jelínková, Antonín Andresík, Marie Štiková, p. uč. Jaroslav Hycl končí a nastupuje do zasluženého důchodu. Od 1. třídy zaváděna „ nová koncepce„(množiny).

1977/78

3 třídy -73 žáků (43 chlapců, 30 dívek)

učitelský sbor :

Jarmila Jelínková Antonín Andresík, Jaroslav Hycl - důchodce

1978/79

3 třídy -76 žáků (spojen 3. a 4. ročník)

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková Antonín Andresík, Jaroslav Hycl - důchodce

1979/80

Opět 4 třídy na škole - 78 žáků

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková Antonín Andresík, Jaroslav Hycl, Bohumila Michnová - nově nastupující učitelka

1980/81

4 třídy - 68 žáků

učitelský sbor :

Jarmila Jelínková, Jaroslav Hycl, Bohumila Michnová, Jana Žerdíková. Do důchodu odchází uklízečka p. Ludmila Grégrová a na její místo nastupuje p. Zdena Fridrichová.

1981/82

3 třídy - 52 žáků

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Bohumila Michnová, Jana Žerdíková (provd. Zapletalová) - odchází koncem listopadu ze školy a na její místo nastupuje Svatava Kovářová

1982/83

3 třídy - 56 žáků
(4. ročník už chodil do ZŠ Kobylí)

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Bohumila Michnová, Svatava Kovářová nově zřízena školní

družina a na místo vychovatelky nastupuje Libuše Vrbasová

1983/84

Škola opět čtyřtřídní - 77 žáků

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Bohumila Michnová, Svatava Kovářová, Vlasta Bedřichová
Ve školní družině je Libuše Vrbasová.

1984/85

1. -4. ročník - 80 žáků

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Bohumila Michnová, Vlasta Bedřichová, Alena Nejedlíková.
Ve školní družině je Libuše Vrbasová.

1985/86

1. - 4. ročník - 72 žáků

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Antonín Andresík, Bedřiška Mikulicová, Vlasta Bedřichová
Ze školní družiny odchází Libuše Vrbasová (provdaná Naušová) a na její místo nastupuje Bohumila Michnová.

1986/87

1. - 4. ročník - 76 žáků

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Antonín Andresík, Bedřiška Mikulicová, Vlasta Bedřichová
Ve školní družině je Bohumila Michnová.

1987/88

3. třídy - 75 žáků (3. a 4. ročník spojeny)

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Antonín Andresík, Bohumila Michnová
Ve školní družině je Anna Plecáková.

1988/89

3. třídy - 70 žáků (1. a 4. ročník spojeny)

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Antonín Andresík, Lenka Kovářová
Ve školní družině je Bohumila Michnová .

1989/90

3. třídy - 69 žáků (1. a 2. ročník spojeny)

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Antonín Andresík, Bohumila Michnová
Ve školní družině je Irena Filásková .

1990/91

3. třídy - 69 žáků (2. a 4. ročník spojeny)

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Antonín Andresík, Dana Kotková. Ve školní družině je Bohumila Michnová .

1991/92

3. třídy - 61 žáků (3. a 4. ročník spojeny)

učitelský sbor :Jarmila Jelínková, Antonín Andresík, Dana Kotková
Ve školní družině je Bohumila Michnová.
Ve školní družině krátký čas zastupovala Světlana Bařinová (prov. Tesáková) a p. uč. Bohumila Michnová zastupovala jako učitelka za p. uč. Andresíka.**1992/93**

3. třídy - 63 žáků (2. a 4. ročník spojeny)

učitelský sbor:Jarmila Jelínková, Antonín Andresík, Dana Kotková
Ve školní družině opět působí Bohumila Michnová .**1993/94**

3. třídy - 63 žáků (1. a 3. ročník spojeny)

učitelský sbor:Jarmila Jelínková, Antonín Andresík, Marta Křivková
Ve školní družině je Bohumila Michnová .**1994/95**

3. třídy - 55 žáků (2. a 4. ročník spojeny)

učitelský sbor:Jarmila Jelínková, Antonín Andresík (část úvazku), Marta Křivková, Renata Horáková
Ve školní družině je Bohumila Michnová.
V průběhu měsíce října a listopadu (5 týdnů) byly ve škole děti z Běloruska.**1995/96**

3. třídy -53 žáků

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Antonín Andresík (část úvazku), Renata Horáková, Miluše Zálešáková. Ve školní družině je Bohumila Michnová .

1996/97

3. třídy -53 žáků (2. a 4. ročník spojeny)

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Antonín Andresík (část úvazku), Renata Horáková, Miluše Zálešáková. Ve školní družině je Bohumila Michnová .

1997/983. třídy - 60 žáků
(3. a 4. ročník spojeny)**učitelský sbor:**

Jarmila Jelínková, Renata Horáková (od 1.12. nástup na mat. dovolenou) zastupuje Milada Peřinová, Miluše Zálešáková. Ve školní družině je Bohumila Michnová .

1998/99

3. třídy - 66 žáků (3. a 4. ročník spojeny)

učitelský sbor : Jarmila Jelínková, Daniela Otáhalová, Miluše Zálešáková. Ve školní družině je Bohumila Michnová .**1999/2000**

Škola po delší době čtyřtřídní - 67 dětí

učitelský sbor:

Jarmila Jelínková, Daniela Otáhalová, Miluše Zálešáková , Hana Kučerová. Zřízeno druhé oddělení školní družiny- vychovatelky Bohumila Michnová a Petra Veverková

2000/20015. tříd - zaveden 5. ročník, který se stal znovu součástí 1. stupně - 77 dětí
Změna ve vedení školy - na místo nové ředitelky nastupuje Mgr. Renata Horáková. Paní ředitelka Jarmila Jelínková odchází po 25 letech působení ve vrbecké škole do zaslouženého důchodu.**učitelský sbor:**

Renata Horáková, Marta Křivková, Daniela Otáhalová, Miluše Zálešáková (v lednu nástup na mat. dovolenou) zastupuje Ludmila Tomešová , Petra Veverková. Ve školní družině Bohumila Michnová a Lucie Ošťádalová (obě vychovatelky učí na část úvazku). Změna nastává také na místě školnice. V únoru končí p. Fridrichová Zdena po 20 letech a odchází do důchodu. Novou školnicí se stává p. Dana Michnová.

2001/2002

1. -5. ročník , škola dostává výjimku udělenou MŠMT ČR, aby byly zachovány při počtu 70 dětí všechny třídy samostatně.

učitelský sbor:

Renata Horáková, Marta Křivková, Daniela Otáhalová, Petra Veverková, Lenka Varmužová. Ve školní družině Bohumila Michnová a Lucie Ošťádalová (obě vychovatelky učí na část úvazku).

2002/20034 třídy -1. 5. ročník , 59 dětí
(spojen 1. a 2. ročník).**učitelský sbor:**

Renata Horáková, Marta Křivková, Daniela Otáhalová, Petra Veverková. Ve školní

družině Bohumila Michnová a Lucie Ošťádalová (obě vychovatelky učí na část úvazku).

2003/2004

3. třídy - 50 dětí

učitelský sbor:

Renata Horáková, Marta Křivková, Daniela Otáhalová. Po 23 letech působení ve vrbecké škole odchází do Uherského Hradiště p. vych. Bohumila Michnová. Ve školní družině Petra Veverková a Lucie Ošťádalová (obě vychovatelky učí na část úvazku).

2004/2005

3. třídy - 47 dětí

učitelský sbor:

Renata Horáková, Marta Křivková, Daniela Otáhalová, Ve školní družině Petra Veverková a Lucie Ošťádalová- provdaná Grégrová (obě vychovatelky učí na část úvazku).

2005/2006

3. třídy - 47 dětí

učitelský sbor:

Renata Horáková, Marta Křivková, Daniela Otáhalová, od ledna 2006 nastupuje jako učitelka na místo po P. Veverkové (0,5 úvazek) Ludmila Tomešová. Ve školní družině Lucie Grégrová a Petra Veverková (v lednu nástup na mat. dovolenou) zastupuje Jitka Stříbrnská .

2006/2007

3. třídy -47 dětí

učitelský sbor:

Renata Horáková, Marta Křivková, Daniela Otáhalová, od ledna 2007 nastupuje na 0,5 úvazku jako učitelka Markéta Veverková (místo L. Grégrové). Ve školní družině Lucie Grégrová a Věra Tomešková

2007/2008

3. třídy - 45 dětí

učitelský sbor:

Renata Horáková, Marta Křivková, Daniela Otáhalová, Ve školní družině Lucie Grégrová a Věra Tomešková

ŘEDITELÉ PŮSOBÍCÍ NA ŠKOLE VE VRBICI1959 - 1964 - Leopold Štefan
1964 - 1975 - Jaroslav Hycl
1975 - 2000 - Jarmila Jelínková
2000 po současnost - Mgr. Renata Horáková- čerpáno z dostupné kroniky školy
z let 1964-1999

Zápis do školy

Píše se rok 1955. Ve vrbecké škole se, tak jako každoročně, koná zápis dětí do první třídy. Z celé Vrbyce se tu sešli adepti školní docházky i s rodiči. Letos poprvé do školy nastoupí děti z ročníku 1949. Avšak jenom ty, jimž se poštěstilo, že se narodily nejpozději 31. srpna. Ostatní mají smůlu. Na školu si budou muset ještě rok počkat! A tak to potom u takového zápisu vypadá jak o pohřbu... Paní učitelka postupně děti zapisuje, ptá se na různé dovednosti, až přijde konečně řada na mě. Na otázku, zda se do školy těším, radostně přikyvuji. „Baže se těším!“ Však jsem už ve škole kolikrát byla a moc se mi tam líbilo. Když rodiče ráno odcházeli na pole a neměl se kdo o předškolačku postarat, vypravila mě někdy maminka spolu se starší sestrou-prvňáčkou do školy. Dostala jsem i svačinu a už jsem si vykračovala ke škole. Nebyla jsem tam sama, jenž jsem tam ještě nepatřila. Bylo nás tam víc takových. Seděli jsme, kde bylo právě volné místo a nebo vzadu za lavicemi pro „normální žáky“, v tzv. oslovské lavici,

do níž si jinak chodili za trest sednout největší nezbedové. Z té předškolní výuky jsem si zapamatovala spoustu básniček i písniček, umím i písmenka a trochu počítat. Teď v radostném očekávání ukazují paní učitelce co už umím. To mě přece vezmou do školy! Ale chyba lávky! Nakonec totiž přišla osudná otázka: „A víš taky Mařenko, kdy a kde ses narodila?“ „Vím! V říjnu 1949 na Vrbyci!“, vyhrknu dřív, než učitelka dotaz dokončí. A tu máš čerte kropáč! „No to je mně opravdu líto, ale do školy tě nemůžeme bohužel vzít. Narodila ses holt pozdě. Vezmeme tě až narok“, zní neoblomný ortel učitelky. Narok! Proboha, kdy to bude narok? To už budu dávno stará a pak mě teprve do školy nevezmou. A všechny básničky i písničky, počty i barvy dávno zapomenou. A slzy jak hrachy padají na učitelský stolek. Těch slziček tehdy bylo! Mařenka, dvě Lidušky, Květa, Tereza a Jara s Jílkem, všichni co se narodili v nepravý čas, si je rozmazávají po tváři, když je maminky téměř násilím vlečou

zpátky k domovu. Ale rok přešel, už si ani nevzpomínám jak. Pět roků chození do vrbecké školy nám neuteklo! Počkali tam na nás paní učitelky i učitelé. Počkaly obrazy na stěnách, kreré jsme si rádi prohlíželi, třídy s černou tabulí i lavice s kalamáři plnými modrého inkoustu, jenž dělal v sešitech pěkně kulaté kaňky. Počkala i vycpaná zvířátka v kabinetě, z nichž mnohá jsme viděli prvně v životě. Naučili jsme se mnoho nových věcí a do šesté třídy v kobylské škole šli už ostřílení školáci! Všecky školní roky uběhly jak voda. Jak ptáčata jsme se z Vrbyce rozletěli do všech koutů světa. Zůstaly vzpomínky na mašle ve vlasech, pletené copánky, skládané sukýnky i odřená kolena. Vzpomínky na učitele, učitelky, na školní výlety a hlavně pak na spolužáky a spolužačky. A při nich se člověku, stejně jak před těmi více jak padesáti lety, zase zalesknou v očích slzy.

Kachyňová 2008

VRBECKÝ SOKOL

Když v Kobyli zakládali tělocvičnou jednotu Sokol, byli u toho i Vrbečáci. Pan učitel Bohdan Svoboda a rolník Tomáš Ostrřížek a několik dalších občanů z Vrbyce, kteří chodili cvičit do Kobyli. V roce 1926 založili Sokolskou tělocvičnou jednotu na Vrbyci. Za druhé světové války byl Sokol zakázán, ale po válce se opět začalo cvičit. V roce 1948 byl v Praze Sokolský slet, kterého se zúčastnili i Vrbečáci - viz fotografie.

Sokolské slavnosti jako byly plesy a hody, se konaly u Ostrřížků v sále, který dal postavit syn spoluzakladatele Sokola v Kobyli - pan Tomáš Ostrřížek. V roce 1951 bylo poslední veřejné cvičení na hřišti v Hájku, potom byl Sokol na Vrbyci zrušen. Jako malé děti jsme se na cvičení moc těšili.

Marie Machovská

Památné stromy

Málo kdo ví, že Vrbyce má památnou lípu. Jednou mě tetička Anežka Michnová říkala: „Ta stoletá lípa nějak žlutne.“ V nejhřejším rohu parku v Dědině je zasazená lípa na památku dožití sta let paní Lucie Janoškové, která se narodila 30. 11. 1830.

Naši předkové si vážili přírody, proto když oslavovali něco mimořádného, zasadili strom. V roce 1930 to byla tato lípa.

Marie Machovská

OBĚD

Janek Knápek šel se svojí dcerkou - třináctiletou Franckou do Žlebů. Františka nesla malou nošu na zádech. Tatínek ji napomínal, aby šla potichu. Když přišli do doliny Žlebů, tatínek dceru zastavil, vzal z noše pušku, složil si ji a pic. Zajíc byl hore nohy v trávě. Natrhali trochu trávy a Františka šla domů. Na prahu domu už čekala maminka a hned udělala zajíce k obědu. Dnes by musel Janek Knápek ujít kus kraje, než by potkal zajíce a nasýtil svých jedenáct dětí.

Marie Machovská

NOŠA

Dnes děti doma už neslyší od rodičů: „Až dojdeš ze školy, dones kozám, husám nebo kravám trávu“. Každá hospodyně měla na dvorku spoustu hladových zvířátek, která se postupně jak rostla, připravovala k jídlu. Jednou šly dvě kamarádky na podrůstlinu. To je zelené obilí rostoucí po žních na zaoraném strništi. Někteří hospodáři si po strništi ještě rozházeli semeno moháru, aby měli více zeleného krmení pro dobytek. Kamarádky našly mohár, protože si myslely, že je to podrůstlina. Takový „noše“ měly, že je nemohly ani unést. Tak je strýc krejčíř Knápek svezl a říkal: „Kde jste to našly? To se bude sedlák divit, až uvidí ty vyžaté kola!“ Doma to rychle naházely husám a kozám, aby bylo všechno vykrmeno a ještě místo pochvaly nedostaly na zadek. Na podzim šly zase dvě sousedky do Hájku na listí, které se používalo na podestýlku kravám. Navázaly si takové „noše“, že když je potkal občan z Čejkovic, tak se zastavil a myslel, že noše jdou samy. Sůkalovou a Horčičkovou nebylo pod „nošama“ ani vidět. Teď se vzpomíná, ale byla to dřina.

Marie Machovská

Vysvětlení pro neznalé: „Noša“ se vázala z plachty, která sloužila ženám k přenášení všeho možného. Plachta byl čtverec z režné nebo jiné pevné látky a v každém rohu byly našity cípy (popruhy). Plachta se rozložila na zem, naložilo se na ní co bylo potřeba, cípy se svázaly a „noša“ se dala na záda. Cípy se přetáhly přes ramena a vpředu se svázaly, a šlo se.

Kříž u Kobylí

Od Vrbice do Kobylí stojí v cestě kříž.
Ze dřeva je vytesaný a je starý již...
Cesta heřmánkem tam voní,
když jdeš z kopce dolů po ní.

Když se večer vracíš domů,
je klekání čas.
Tam u kříže v stínu stromů
slyšíš zvonů hlas.

To z vrbecké věže zvony
právě hlaholí,
jejich zvuk se k tobě nese
až sem, do polí.

Po cestě, tvrdé jako mlat,
domov tě přišel uvítat...

M.K. 2000

100 let školy

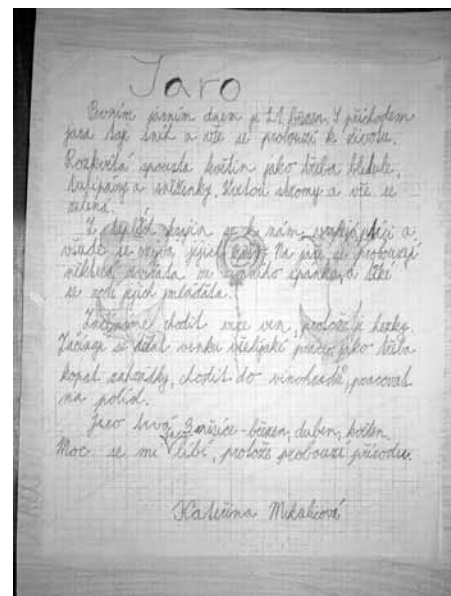
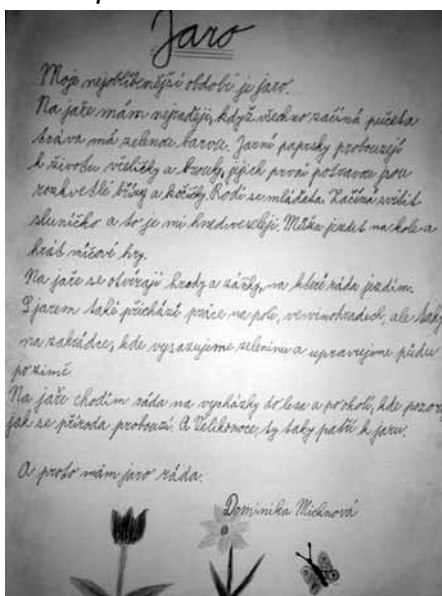
Tak, už je to tady! Škola má 100 let, proto bude v dnešním školním okénku část příspěvků věnována hlavně oslavenkyni - škole. 100letá dáma už něco pamatuje. Vlastně je mnohem starší, protože její předchůdkyně stály na dnešním místě už mnohem dříve. Ale to najdete v jiném článku a na jiném místě tohoto Zpravodaje. Tak tedy milá školo - vše nejlepší k Tvému jubileu a minimálně ještě další stovku do budoucnosti!

Mgr. Renata Horáková - řed. školy

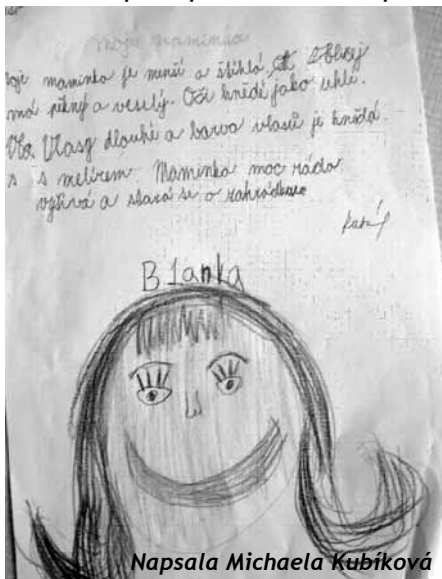
ZŠ VRBICE DĚKUJE

- P. Pavlu Bártovi za zhotovení DVD z předtančení na Rodičovském plese
- P. Františku Poláškovu za opravu žebřin v tělocvičně školy

Slohové práce žáků ZŠ Vrbice:

2. ročník - první pokus o slohovou práci na téma „Moje maminka“ :

Napsala Michaela Kubiková

Napsala Simona Bartáčková

PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH ZPĚVÁKŮ

„O malovanú pantličku Augusty Šebestové“ - 13. dubna 2008 v Kobyli

Naši školu reprezentovali ve zpěvu hned čtyři zpěváčci - Míša Hanzlíková, Martin Petrásek, Magda Mikulicová (všichni 3. ročník) a Lenka Horáková ze 4. ročníku. Potvrdili, že na Vrbsci se rodí dobří zpěváčci.

Kromě dětí z vrbecké školy zazpívaly ještě další dvě Vrbečanky, které už ale chodí do školy v Kobyli - Markéta Petrásková a Františka Herůfková.

Zleva: Lenka Horáková, Martin Petrásek, Markéta Petrásková, Michaela Hanzlíková, Magda Mikulicová

„Na tú našu notečku“ soutěž dětských zpěváků v Rakvicích

V neděli 20. dubna probíhala v Rakvicích již po několikáté pěvecká soutěž „Na tú našu notečku“ a vrbecké děti se v ní vůbec neztratily. Ba naopak. Ve velké konkurenci malí zpěváčci - Míša Hanzlíková, Magdička Mikulicová a Martin Petrásek předvedli, že na Vrbsci se zpívat umí moc dobře. Míša si vyzpívala 1. místo a Martin 2. místo.

Všechny děti připravovala pí uč. Daniela Otáhalová, která si zaslouží poděkování a také všichni z rodin, kdo v neděli dětem fandili a pomáhali jim zvládnout průběh celé soutěže (rodiče, babičky ...).

Mgr. R. Horáková - řed. školy

P. uč. Otáhalová se svými svěřenci

CO DĚLÁME CELÝ DEN

*Kluci, holky hola, hola
začíná nám zase škola.
O přestávce hrajeme si,
po obědě zpíváme si.
Pak jdeme domů ze školy,
píšeme si úkoly.*

*A pak ráno zase škola,
paní učitelka na nás volá.
„Děti, děti honem sem,
já jsem s vámi celý den.“
Učíme se počítat,
v družině si budeme hrát.
A jdeme zase ze školy.
Hurá dnes nemáme úkoly.*

Složily Míša Hanzlíková, Mirečka Ludvová

ŠKOLA

*Škola, škola, školička
To je pěkná honička.*

*Každý den se musím ptát
Co zas budu počítat.*

*Čeština je pěkná dřina,
moje ruka už je líná.*

*Tělocvik mám nejvíc rád,
cvičit můžu napořád.*

Vytvořil Pavel Horký

Výsledky školního kola soutěže v recitaci:

1. třída:

1. místo - Radek KRATOCHVÍL
 2. místo - Adéla KOLÁŘOVÁ
 Čestné uznání - Natálie LEBLOCHOVÁ
 Lucie HORČIČKOVÁ
 Iva JANOŠKOVÁ
 Jan VEVERKA

2.+ 3. třída:

1. místo - Miroslava LUDVOVÁ
 2. místo - Magda MIKULICOVÁ
 Leona SVRČKOVÁ
 3. místo - Romana MAŤÁKOVÁ
 Čestné uznání - Lucka NOVÁKOVÁ

4.+ 5. třída:

1. místo - Kateřina GALOVÁ
 2. místo - Dominik KNÁPEK
 Lenka HORÁKOVÁ,
 Kateřina MIKULICOVÁ
 3. místo - Zuzana PRUDÍKOVÁ
 Čestné uznání - Natálie GRÉGROVÁ

Výsledky školního kola soutěže ve zpěvu:

SUPER STAR ZÁKLADNÍ ŠKOLY VRBICE se stala MICHAELA HANZLÍKOVÁ

2. místo - Iva JANOŠKOVÁ
 3. místo - Magda MIKULICOVÁ

KATEGORIE ZPĚV + TANEC

1. místo - Kateřina MIKULICOVÁ
 Lenka HORÁKOVÁ
 2. místo - TRIO Adriana PAZDERKOVÁ
 Lucie NOVÁKOVÁ
 Romana MAŤÁKOVÁ
 3. místo - KARAOKE Martin ŠTĚRBA

Čestné uznání - Simona BARTÁČKOVÁ
 a Simona HERŮFKOVÁ

Školní kolo pěvecké i recitační soutěže proběhlo 19. března 2008.

SLOHOVÁ TVORBA NAŠICH BÝVALÝCH ŽÁKŮ (TEĎ UŽ KOBYLSKÝCH):

Hokejka

Protože se každý den věnuji sportu, rozhodl jsem se popsat můj nejmilejší předmět-hokejku. Moje florbalová hokejka je určena pro dorost a juniory. Vyrobená je z karbonových vláken, výšku má 96 cm. Skládá se ze dvou částí. Horní se nazývá hůl, dolní částí se říká čepel. Horní část hole tvoří omotávka bílé barvy. Vyrobená je z měkkého materiálu směsí kaučuku a pryže. Omotávku zdobí nápisy Unihoc černé barvy. Dále se hůl zužuje k čepeli. Dolní část hole je vyrobena z karbonových vláken. Barvu má bílo-šedo-stříbrnou, ozdobenou černým nápisem Unihoc. Čepel hokejky je modré barvy. Její mírné zahnutí umožňuje hráči dobré vedení míčku. Aby se snížil odpor vzduchu při manipulaci s hokejkou, má čepel několik nepravidelných otvorů. Když je čepel dobře zahnutá, míček se hráči lépe zvedá a střela na branku je přesnější. Já a moje hokejka jsme dobrý tým. Já ji mám moc rád a ona na oplátku dává pěkné góly.

- napsal Martin Tomeška 9. ročník

Den čarodějnice

V dnešní době to čarodějnice nemají vůbec lehké. Musí žít mezi smrtelníky, ale mají svoje čary, aby je nikdo nepoznal. Moderní čarodějnice musí každý den vstávat až po 9. hodině, aby se vyspala do „krásy“. Po ranní koupeli ve speciální vodě s výtažky z mlouka se jí ztratí všechny bradavice. Každodenní dilema, co dneska na sebe, čarodějnice vyřeší během 3 hodin. Než se rozhodne, jestli světle hnědý nebo tmavě hnědý pytel, tak se stihne i nasnídat. Snídaně musí být výživná, doporučují se hadí ocásky nebo želví stehýnka. Po snídani vyráží čarodějnice na přehlídku kocourů, kurz lektvarů nebo za přítelkyněmi, se kterými nejčastěji probírá, která žába je vhodná k políbení, aby se proměnila v krásného prince. Domů se čarodějka vrací v odpoledních hodinách. Nakrmí líného kocoura a zasedne k počítači na kuří nožce. Pomocí počítače zjistí, co se dělo ve světě a kouzlem jí přijde objednávka lektvarů, které má dneska za úkol připravit pro zákaznice čarodějnické firmy „Lektvary na všechno“. Až uvaří lektvary, dá si lehkou večeři a speciální koupel s výtažky z mořského koníka, po které spí nerušeně celou noc, i když jí nad hlavou létají netopyři.

- napsala Jolana Bezděková 9. ročník

PODĚKOVÁNÍ

Vzpomínáte si ještě na zahájení ADVENTU 2. prosince 2007?

Napadlo nás ve školce, že na tu neděli připravíme VÁNOČNÍ JARMARK dětských výrobků. A protože máme děti hodně malé (ale šikovné), rády jim při výrobě vánočních dárečků pomohly paní učitelky. Do práce se zapojily i paní kuchařky a paní školnice, které také nakonec výrobky prodávaly... Myslím si, že výrobky byly zdařilé - o tom svědčí i to, že se téměř všechny prodaly (pro poslední z nich si k nám do školky ještě někteří občané chodili dodatečně). Akce byla úspěšná a prodali jsme celkem zboží za 2.980,- Kč. A jak bylo s těmito finančními prostředky naloženo? Přemýšlely jsme, že je pošleme také na činnost některé charitativní organizace. Nakonec jsme se rozhodly, že máme celkem blízko - a to jak spoluprací, tak i doslovně - do „NARNIE“ v Morkůvkách. Rozhodly jsme se, že jim z celkové částky věnujeme částku 2.500,- Kč a zbytek necháme na pokrytí nákladů za materiál

potřebný na výrobu vánočního zboží. A tak jsme se po předchozí domluvě vydaly se třemi děvčaty do Morkůvek, kde jsme náš „dárek“ osobně předaly. Za to dostala děvčata nějaké sladkosti nejen pro sebe, ale i pro ostatní kamarády ve školce. Chtěla bych poděkovat dětem, všem pracovnícům mateřské školy, ale zejména všem občanům, kteří v našem „krámku nakoupili“ a tím přispěli k tomu, že jsme jejich zásluhou mohli podarovat potřebnější. Děkujeme.

B.B.

O MALOVANÚ PANTLIČKU AUGUSTY ŠEBESTOVÉ

Zpívejme si zpívejme a mějme se rádi...

Tato melodická písnička malého zpěváčka z Kobyly otevřela letošní „Malovanú pantličku Augusty Šebestové“, která se uskutečnila 13. dubna 2008 v kobylynském kinosále. Letošní ročník se poněkud lišil od předešlých, poněvadž byl nesoutěžní, byl pěveckou přehlídkou malých zpěváčků z mateřských a základních škol z nejbližšího okolí - z Kobyly, Brumovic, Vrbice, Bořetic, Velkých Pavlovic, Krumvíře a Čejkovic. Zpěváčky doprovázela cimbálová muzika Vonica z Krumvíře. Na přehlídce bylo přihlášeno 68 dětí, proto byla přehlídka rozdělena do dvou časových rozmezí - od 15,00 - 16,00 - děti mladší věkové skupiny a od 16,30 - 17,30 - děti starší. Pro velký zájem mohla každá škola poslat jen určitý počet zpěváčků. Ne vždycky se podaří, že v mateřské škole máme tolik zpěváčků jako letos. Děti jsou velice zpěvné a hudebně nadané. Svědčí o tom také naše početná účast na „Malované pantličce“. Z naší mateřské školy bylo přihlášeno pět dětí, ale našlo by se u nás i více zpěváčků. Na poslední chvíli onemocněla Kristýnka Knápková a tak nakonec vystoupila tři děvčátka, krásně nastrojená v krojích, a vrbecký šohaj Pěta Vykydal. Vendulka Zapletalová zpívala ukolébavku „ Kolíbej Janku“, Klauďinka Fridrichová svým jemným hláskem okouzila přítomné při písničce „Šohajičku, či si“, nejmladší z děvčat Maruška Michnová nebojácně zazpívala „Včera u studánky“ a když na podiu vystoupil Pěta Vykydal se svým verbuňkem „Ej dyž sem já šel přes ty hory“ a pak zcela přirozeně „jen tak lehce“ s nožkami lehkýma jako strunky zaverboval svůj precizně provedený verbuňk, překvapil nejen pány muzikanty, ale i všechny přítomné a roztleskal celý sál. Všechny děti byly velice šikovné a pamětní stužku s nápisem „Malovaná pantlička 2008“ si opravdu zasloužily. Poděkování patří také paní ředitelce mateřské školy Bohumile Bařinové za přípravu dětí na tuto pěveckou přehlídku a také maminkám a babičkám, které děti oblékly do překrásných krojů, jež neodmyslitelně patří k těmto folklórním akcím.

*Za kolektiv mateřské školy Vrbice
Jarmila Cichrová*

ŠKOLNÍ ZRALOST

Kdy je dítě připravené na vstup do základní školy? To je častá otázka, která se nabízí učitelkám mateřských škol a rodičům dětí, které dovršily šesti let. Již Jan Ámos Komenský „učitel národů“ vymezil kritéria školní zralosti dítěte takto: „Jestliže se při něm pozornost k otázkám a jakž takž k odpovědím důmyslnost spatřuje. Jestliže ukazuje na sobě jakousi chtivost vyššího umění.“ S jeho názory můžeme souhlasit i dnes.

Důvody proč dítě nenastoupí do školy většinou souvisí s vývojovou nezralostí. Rodiče se za takovou nezralost nemusí stydět. Každé dítě je individualita a vyvíjí se individuálně ve všech oblastech. Velkou roli hraje i měsíc, kdy se dítě narodí. Nemůžeme srovnávat dítě narozené v lednu s dítětem narozeným v srpnu.

Na naši mateřskou školu již třetím rokem zveme odborníka z pedagogicko-

psychologické poradny. Přijíždí k nám Mgr. Sedláčková, která s dětmi provádí „Depistáž“. Po skupinkách děti plní zadané úkoly, zpívají písničky, vede s nimi rozhovor. Následuje přednáška, co vlastně školní zralost je. Seznamuje rodiče s tím, co by měl předškolák umět. Její přednáška je velmi podnětná a zajímavá. Dále probíhají individuální rozhovory, kde paní Sedláčková vyhodnocuje to, co s dětmi absolvovala. Setkáváme se s tím, že rodiče jsou překvapeni, jak za 20 minut umí odhadnout jejich dítě a to na základě kreseb, krátkého rozhovoru.

Paní psycholožka rodičům usnadní rozhodování, zda odklad ano nebo ne. Její slova směřují zejména k maminkám, protože to jsou právě ony, kdo se s dětmi připravuje na výuku. Pokud dítě není na školní docházku zralé, odmítá chodit do školy, je plačtivé, vzdorovité. Odkladem školní docházky dítě získá velkou

šanci „dohnat“, co mu schází, získat nové dovednosti a dozrát. Ve většině případech, kdy se rodiče dohodnou na odkladu je dítě za rok k „nepoznání“. Úkoly zvládne, je sebevědomější.

Nesmíme zapomínat, že děti stráví ve škole mnoho let. Musíme správně načasovat okamžik, kdy tuto etapu zahájí. Na nás dospělých záleží, aby byl jejich školní start co nejlepší.

Jana Kadlecová, učitelka MŠ Vrbice

VE ŠKOLCE HODUJEME POŘÁD...

V posledním čísle Zpravodaje popisovala paní učitelka Jana Kadlecová, jak jsme měli ve školce „hody“. Bylo to hned v září, kdy děti ve třídě KOŤÁTEK „nadšeně hodovaly“. Jenže je začátek května, a jejich nadšení přetrvává a my vesele hodujeme dál. A každý den! Děti se každé ráno ptají: „Budou dnes hody?“ a už to zasáhlo i děti z druhé třídy „MOTÝLKŮ“, takže teď hodujeme společně. A tak nás napadlo využít zájmu a nadšení dětí k vystoupení ke „Dni matek“ a nakonec také na „Sjezd rodáků ke 100. výročí školy. Co napadlo! Ono to vlastně samo vyplynulo ze zájmu dětí! Prostě, máme teď děti šikovné na zpívání i na tanec, a hlavně je to baví. Baví je to až tak, že když u nás dělala psycholožka paní Eva Sedláčková s předškoláky depistáž školní zralosti, nevyházela z údivu. Děti jí místo běžných dětských písniček, zpívaly samé lidové, zavádku, vrtěné apod. A při kreslení postav, kreslily postavy krojované!!! Byla z toho unešená - jak byly hrdé na to, že patří k určitému spolku - konstatovala, že byly „úžasné“ a že se s ničím podobným ještě nikde nesetkala. Kdo k nám do školky přijde (údržbář výtahu i další cizí lidé), hned uslyší, čím děti „žijí“. Upekli jsme si také pravé hodové koláče. Zapálené pro věc jsou ale také maminky. Ze své iniciativy chystají kroje - nechaly „stárkům“ ušít dokonce i „žlutice“ a připravují se s námi na vystoupení. Za to všechno bychom jim chtěly tímto poděkovat. Až je nám líto takového zájmu dětí nevyužít a nechat je tak. Proto jsme se všechny tři učitelky rozjely do Šakvic na zvědy, jak funguje tamní národopisný soubor HANÝSEK, který vede ředitelka MŠ Ivana Holásková. My jsme si domluvily zkoušku mladšího souboru „Malí Hanýsci“. Zjistily jsme, že tam mají děti velice vyzpívané, obratné a tanečně vespělé. Ale také jsme zjistily, jak obrovsky náročná je práce s dětmi v takovém souboru. A to zejména na čas - 2 x týdně zkoušky, víkendová vystoupení), ale také na hlas - zkouška bez hudebního doprovodu (učitelka vše obstarává svým zpěvem) a také na „nervy“ - práci s dětmi známe. Neméně náročné je to finančně - kroje, pomůcky a doprava na vystoupení. Zatím se Vám předvedeme s tím, co umíme, a to jsou HODY. Později se uvidí. Výkony dětí nejsou sice profesionální, ale o to jsou upřímnější. Děti tancují s nadšením a s elánem. Tak je tak berte a oceňte je i s chybami. Já je vždycky povzbuzuji: „Všem se to bude líbit a budou vám moc tleskat“. Takže hodně tleskejte, vystoupení je milé

a je ze srdíček dětí. Děkujeme. Ale abyste si nemyšleli. My pořád jen netancujeme. Věnujeme se i ostatním činnostem. Společně například slavíme narozeniny dětí (dětským šampusem a cukrovinkami), i narození sourozenců dětí (taky šampusem). Navštěvujeme divadelní představení, dělali jsme ostatkové koblížky, měli jsme dětský maškarní karneval. Před Velikonocemi jsme se společně s maminkami na ně připravovali - zdobení vajíček a výroba dekorací. Učíme se pravidlům bezpečnosti, pozorujeme přírodu a vytváříme různé výrobky k výzdobě školky apod. Slavíme také „Den Země“, kdy se učíme třídít odpad - jak můžeme pomoci životnímu prostředí a celé naší zeměkouli. 30. dubna jsme slavili „Čarodějnice“ (kvůli bezpečnosti bez ohně), kdy děti připravovaly „čarodějný nápoj“. Letos pekly i perníčky, protože byly čarodějové a čarodějnice z perníkové chaloupky, všechny pracovnice „očarovaly“ zařikadly a tančily i čarodějný rej. Už se nám pomalu blíží konec školního roku, tak nás čekají činnosti s tímto spojené - je to Den dětí, výlety, hry a soutěže a nakonec rozloučení s předškoláky. A do toho samozřejmě pořád ještě „Hody“ a ony už tu budou za chvíli ty opravdové, kdy určitě ty naše „stárky“ uvidíte v průvodu i na sóle. Za tu práci s dětmi bych chtěla poděkovat nejen oběma paní učitelkám, ale i paní školnici a paní kuchařkám, protože ony se ochotně připojují k našim vymyšlenostem a vycházejí nám všestranně vstříc.

Bohumila Bařinová, ředitelka MŠ Vrbsice

DUCHOVNÍ OKÉNKO FARNOSTI VRBICE - KVĚTEN 2008.

Dnešní doba soustavně prověřuje naše křesťanské postoje podstatně razantnějším způsobem, jako kdykoliv v minulosti, kdy obyčejně postačovalo jen přijímat tradice rodiny, nebo obce. Každého z nás, ale nevíce naše děti a vnuky čeká v životě přechod z období dětské víry do křesťanské dospělosti, nová rozhodnutí pro Krista, jako zkouška křesťanské dospělosti. Její úspěšné absolvování se však neobejde při aktivní účasti na duchovním životě ani bez potřebného rozumového poznání toho čemu věříme a co vyznáváme. Potom nám nikdo nebude moci sebrat náš optimismus ani námitkami proti realitě mnohých míst v Bibli, když budeme vědět, že jde vždy o skutečné historické události viděné očima účastníků těchto dějů. Mnozí nás sice vnímají jako omezeně chápavé a ustrašené, kteří si nevědí vysvětlit přírodní zákony. Víra však nevzniká ze strachu a z neznalosti. **Je totiž nemálo těch, kteří právě přes svoje znalosti došli k víře.** Například, zde jsou nedávno pronesená slova členky Ruské akademie věd N.P. Bechtěrevové, která svým obsahem ohromila přítomné posluchače - akademiky: "celý svůj život jsem zasvětila výzkumu nejdokonalejšího orgánu lidského těla - mozku a došla jsem k závěru, že vznik takového zázraku by bez přičinění Stvořitele nebyl možný". Anebo další vyslovené myšlenky na stejném zasedání Akademie věd. Přímou šokující byl diskuzní příspěvek akademika V. Fortova, který prohlásil, že věda se musí řídit mravními zákony. Jsou to Příkázání, jež byla před dvěma tisíci lety hlášána při Ježíšových Kázáních na Hoře. Tyto vyslovené názory vědců spolu s dalšími zajímavými myšlenkami jsou uvedeny v knize Fyzika víry. Autory jsou vědečtí pracovníci - manželé Vitalij a Tatjana Tichoplavovi. Ano i v případě těchto lidí je poznání Boha ne z vychytralosti, ale z hlubokých znalostí.

Stále platí slova sv. Augustýna: "kdo mě hledá - už mě našel". Víra to není stav, to je soustavné hledání, je to cesta, anebo běh na dlouhou trať, kde tolik nezáleží na výkonu, ale spíše na vytrvalosti. Avšak ani na této cestě od nás Bůh nežadá, abychom odložili rozum.

Z VÝUKY NÁBOŽENSTVÍ VE ŠKOLE NA VRBICI.

Čas nás pomalu, ale jistě vede ke konci školního roku. Děti v hodinách náboženství získávají vědomosti určené jejich věku. Také pět dětí ze 3. třídy zdárně absolvuje přípravu na první svatě přijímání pod dohledem otce Ondřeje. Učivo pro tento ročník je velkým a pevným základem pro jejich duchovní život ze Svátosti smíření a Eucharistie. Právě proto mu věnujeme důkladnou pozornost. Doufám, že velký základ podpory a zdravého vedení děti mají a nadále budou mít ve svých rodinách. Jejich první svatě přijímání budeme slavit 22. června 2008. Mám velkou radost, že rodiče se živě zajímají o způsob vedení výuky a touží po informacích pro své ratolesti a skrze ně i pro sebe.

Jsem ráda, že mohu touto cestou poděkovat rodičům a prarodičům, ale i paní ředitelce Renatě Horákové, která vždy s laskavostí a pomocí vychází vstříc našim potřebám

Na závěr Vám všem přeji mnoho radosti, pokoje, potřebné zdraví a požehnání celých nebes.

Katechetka Marie Kuchyňková.

Měsíc květen je zasvěcen naší nebeské Matce Panně Marii. K její počtě složili v náboženství děti z 1. až 5. třídy následující Litanií.

*Panno Maria láskyplná oroduj za nás.
Panno Maria hodná
Panno Maria laskavá
Panno Maria hezká
Panno Maria zdravá
Panno Maria milostná
Panno Maria chytrá
Panno Maria milovaná
Panno Maria zamilovaná
Panno Maria krásná
Panno Maria svatá
Panno Maria pokorná
Panno Maria Ježíšova
Panno Maria naše Matko
Panno Maria nejposlušnější
Panno Maria bolestná
Panno Maria mladá
Panno Maria nejsvatější oroduj za nás za děti, naše rodiče a za celý svět. Amen.*

Kamínkování

Venku už vesele řádí jaro a pro každého z nás to znamená něco jiného. Pro někoho vzduch vonící květy rozkvetlých stromů a práci na zahrádce, někdo je jednoduše „jarně unaven“... Chcete vědět, jak vypadá jaro v Kamínku? Pro Kamínek začalo jaro vlastně ještě v zimě. V neděli 2. března jsme vyrazili do Kunovic, kde jsme přislíbili zazpívat ve zdejší Domě sociální péče. Během vystoupení, které trvalo déle než hodinu, jsme se pokusili předat klientům tohoto zařízení trochu naší radosti ze života. Po koncertě jsme se rozběhli prohlédnout si barevnou, moderně zařízenou budovu. A nezbývalo nám, než žasnout nad zručností

a šikovností zdejších obyvatel, jejichž výrobky byly všude vystaveny. Jeden krásný obrázek jsme také dostali jako poděkování. V Kunovicích jsme strávili příjemné, ale vyčerpávající odpoledne. Nevím, jak ostatní, ale já odsud odjížděla s vděčnou myšlenkou: „Bože, díky za to, že jsem se narodila zdravá...“ Kamínek se samozřejmě zapojil také do Velikonočních bohoslužeb. Letos u nás byla na Bílou sobotu společná mše, určená pro farníky nejen z Vrbičky, ale i Bořetic a Kobylic. V atmosféře setmělého kostela, který byl vyzdoben hořícími svíčkami, jsme se snažili svým zpěvem přispět k oslavě vzkříšeného Krista. Nedělní mše svatá už byla sloužena v každé obci zvlášť, a ve vrbeckém kostele

nechyběl Kamínek ani tentokrát. V době, kdy píšu tento článek, máme před sebou benefiční koncert v Kloboukách u Brna. Spolu s klobouckým pěveckým sborem Izmael zazpíváme v neděli 27. dubna ve zdejší evangelické kostele. Výtěžek z dobrovolného vstupného a prodeje našeho CD bude věnován dětem z Domova Narnie v Morkůvkách. Na Vrbičku si nás opět budete moci poslechnout při chystaných oslavách výročí školy v květnu. Tentokrát chystáme i písničky s jinou než křesťanskou tematikou.

Za Kamínek Lenka Lubalová

Láska očima dětí

(Vážení čtenáři,) V sakristii našeho krásného kostelíka se každou neděli schází děti a tráví tam část mše ve vlastním „společenství“. Jak všichni víme, děti jsou studnici neuvěřitelných nápadů a postřehů... Protože je tam doprovází jenom 4 dospělé katechetky, které se střídají, byla by škoda se s Vámi o některé zážitky a myšlenky nepodělit. Druhou neděli po velikonocích jsme si povídali o lásce. Inspirovali jsme se skupinou amerických odborníků, kteří položili dětem otázku: Co je to láska? A odpovědi je opravdu překvapily. „Naše děti“ nás také překvapily: Láska je v modlitbě a tehdy, když mi mamka dá něco dobrého (Martin Petrásek, 3. třída). Láska je, když babičku vezli do nemocnice a já jsem plakala, protože jsem měla strach, že už ji nevidím (Michalka Kubíková, 2. třída). Láska je, když mamka a tatka někam šli a mně bylo smutno (Leonka Svrčková, 3. třída). Láska je, když se bratříček narodil, tak jsem ho chtěla pořád chovat (Mirečka Ludvová, 3. třída). Z odpovědí amerických dětí dále vybíráme: Láska je když moje mamka udělá kávu pro tatku a trochu z ní odpije, než mu ji dá, aby si byla jistá, že chutná dobře (Danny, 7 let). Moje maminka miluje tatínka, protože mu dává nejlepší kousek z kuřete (Elaine, 5). Láska je to, co tě rozesměje, když jsi unavený (Terri, 4). Jsou dva druhy lásky: naše a Boží. Ale Bůh miluje oběma způsoby (Jenny, 4). Láska je, když maminka uvidí tatínka zpoceného a smradlavého, a i tak ho považuje za krásnějšího než Roberta Redforda (Chris, 8).

Soňa, Dáša, Petra, Dana

.....

... jedno z vyjmenovaných slov po F je vlastně zdraví škodlivé...

Ještě jsem ani nerozlepila oči a věděla jsem, že jsem v průšvihů. Zaspala jsem! Hloupý budík, proč nezvonil! Tak mě napadá, zvoní-li nadávám a nezvoní-li, nadávám též. Budu se nad tím muset asi hlouběji zamyslet. Hned po filozofování nad budíkem jsem si vzpomněla na mámu, člověka, který má při vás stát v jakékoliv životní situaci. „Jestli ten test napíšeš hůř, jak na trojku, máš 14 dnů zaracha.“ Ještě teď mi v uších zní její hodinová přednáška o tom, že jsou to moje známky, tak se mám snažit- tak proč to domácí vezení?

Vyskočila jsem z postele. Nezbytnou ranní hygienu jsem omezila jen na nutnou potřebu toalety a umyla si obličej. Pohled do zrcadla. Jejda! Proč jen já si pořizuji manžestrový polštářek. Mám ho otisklý na pulte levé tváře. Budu na lidi v autobuse koukat jen pravým okem. Ještě rychle obléknout - kalhoty, triko.. nemůžu najít dvě stejné ponožky. Zase mi v hlavě zní mámin hlas: „Říkám ti už týden, že máš ty ponožky dát dohromady!“ Hodím na sebe dvě sobě nejvíce podobné, obuju boty, obléknu bundu, na záda si hodím batoh, zamknu a utíkám na bus. Tolika pohybu po ránu!

Kdybych ranní hygienu omezila ještě víc, možná bych si ani nevšimla, že to, co vidím v dáli je autobus, ve kterém jsem měla sedět. Co teď? Další bus mi jede až za dvě hodiny! To bych mohla stihnout akorát tak dobu, kdy si budou spolužáci vyprávět, co v testu napsali špatně.

Matika mi sice nikdy nešla, ale dokážu si vypočítat, že i kdybych běžela, co mi nohy stačí, za půl hodky nestihnou uběhnout 10 kilometrů - po ránu bych za tenhle čas možná nedala ani cestu pro rohlíky. Když jdu po okraji silnice se zvednutým palcem a uhozeně zoufalým výrazem ve tváři, honí se mi hlavou další hlas. Tentokrát je to naše fyzikářka. „Kdo se učí průběžně celý rok, z hodiny na hodinu, nemusí pak vše dohánět týden před uzavření klasifikace.“ Hm! To se jí řekne. Komu se má chtít ale všechny ty vzorce, poučky a definice učit, když venku tak krásně svítí sluníčko. Navíc mě napadá, vždyť všude píší, že slunce nám dodává energii... Tudiž jsou domácí úkoly a učení se na testy a písemky vlastně zdraví škodlivé.

Asi se mi začnou líbit zelené felicie. Paní, která mi zpříjemnila dlouhý kus cesty, jsem slušně poděkovala. Zachránila mi nožičky. Ještě pár minut na té krajnici a asi bych se opravdu ze zoufalosti rozběhla. Rychle najít kartu od školy. Skříňky oběhnu velkým obloukem. Přezouvání by mě jen zdrželo. Vyběhnu schody do 3 patra, zaklepu a s omluvou, že mi ujel autobus si sedám na své místo. Všichni už urputně přemýšlí nad zadáním příkladů. A jelikož s nimi táhnu za jeden provaz, vytáhnu tužku a začnu také počítat.

Tři mínus. Snad to máma pochopí a domácí vězení nechá na jinou příležitost!

Lenka Vlachovská

Chrusti

Dnes chrousta, po našem „chrústa“, skoro neuvídíte. Jen občas se objeví zpráva o jejich výskytu. Velcí hnědí brouci vylétli ze zakuklených bílých larev- ponrav- jenž podezíraly kořínky rostlin a rozletěli se do sadů i zahrad. Nejvíce jim chutnaly mlad'ounek lístečky a pupeny právě rašících ovocných stromů. Trnek i třešň, višň a ostatních. Největší „rojení chrústů“ nastalo vždycky vpodvečer. Na kdejakém plácku kolem sloupů s osvětlením se jich vyrojilo na tisíce. My jsme se na ně vyzbrojili metlami i dlouhými hůlkami a s pokřikem jsme je sráželi k zemi. Jen sem tam se nám podařilo nějakého chrousta srazit. Na pláček nás přilákala spíš vůně jarního vzduchu a právě rozkvétající přírody. Kolem sloupu s blikající žárovkou vznikla úplná vřava. Chrousti do sebe vrážejí, pár

jich spadlo na zem . Vmžiku jsou v rukou kluků, ti odhazují metlu a s chroustem v ruce pronásledují děvčata a chtějí jim ho hodit za krk. S přibývajícím tmou ubývá na plácku děcek a chrousti se rozletěli na nocleh do zahrádek a humen. Ráno, sotva se rozednilo, se pěkně pustili do šťavnaté snídaně. Pvní kroky hospodářů proto vedly po ránu vyhnat nezvané hosty. Každým stromem pořádně zatřáslí a popadané chrousty házeli do kýble s vodou. V kýbli to šumí jak v úle, jak se chrousti snaží vylézt ven. Ten, jemuž se to podaří, roztáhne křídla a startuje k odletu. Kýbl „Chrustů“ vysype hospodyně drubeží na dvůr. Slepice nejprve rozpačité hledí na neznámou snídani. Jak se chrousti začnou rozlézat po zemi, počnou slípky couvat, ale nakonec si dodají odvahu a dají se do zobání.

Jednou kterási mladá slepička popadla do zobáku obrovského chrousta a začala se dávit. Maminka ji chtěla chytit, ale řekněte to slípce, že jí chcete pomoci! Než ji dohonila, tak už byla slípka málem udušená. Pro ten den byl od chroustů pokoj, ale kvečeru, nikdo neví odkud se vzalo, přiletělo jich nové mračno a začala nová honička. Pár dní to byl boj kdo z koho. Na mnohých polích byl na stromech úplný holožir. Přece se však příroda vzpamatovala, stromy se obalily růžovými květy a svěže zelenými lístky. Hospodáři spokojeně prohlíželi rozkvétající sady a zahrady a očima hladili budoucí úrodu.

Kachyňová 2000

Na pastvě

Od východu se jen zvolna rozednívá. Nad Kobylím, až k bořecké Kraví Hoře se táhne hedvábný závoj mlhy. Z Vrbice směrem na kobylskou stranu vyšel průvod. Je to zvláštní průvod. V jeho čele se kolíbají hejna bělavých hus a kačen. Jdou už málem popaměti. Za každým hejnem jde husopaska, nebo i kluk s prutem v ruce. Děvčata mají na sobě sepranou sukni a vybledlé tílko, kluci jsou v kalhotách, jež taky už dávno ztratily barvu. Mnozí z nich jsou ještě neumytí a neučesaní. Za Vrbicí u kobylských hraniček zahne průvod doleva k úzkým políčkům, z nichž už je sklizeno obilí. Ženu na „strmisko“. Na strniště, jehož ostré hroty píchají do chodidel jako jehly a rány pak v noci páli jako oheň. A přece jdou bosí! Drůbež zaženou do pole, a ta se hned vrhne do zobání zlatých zrn obilí. Potom si děcka rozloží své hospodářství, sestávající z deky nebo starého vlnáku, litrových sklínek s vodou a z krajíčků chleba namazaných sádlem, škvarky či povidly (zkrátka s oškvarkama a trnkama). Někdo si chleba ještě posypal krystalovým cukrem. Cukr sice „křúpal“ mezi zuby, ale pochoutka to byla nesmírná! Než se děcka stačila zabydlet, husy zatím vlezly komusi do nesklizené pšenice. Hurá pro ně! To by byla ostuda propást husy! Jednou jsem taky husy propásla. Totiž jednu husu. Ale dostala jsem jich tenkrát pár...

Rozčilený majitel políčka, do jehož obilí husy vlezly, jednu chytil a křikl na mě čí jsem. Nedovedla jsem zapřít jméno a s pláčem jsem mu je řekla. Celý den do mě tenkrát nic nebylo, trnula jsem co řeknu, až naši přijdou večer z pole, husy spočítají a jedna bude chybět! Navíc až večer zabouchá kdosi na branku a zavolá „Mařko, nechybí vám husy?“ K tomu bude určitě chtít, aby naši husu nazpět vykoupili! No nemýlila jsem se! Naši ještě nestačili ani drůbež zkontrolovat, jestli nějaký kus nechybí a už došel strejda, husu pod paží a maminka jak viděla huse za krkem proužek červené barvy, už věděly „která bije.“ Hospodyně si totiž drůbež značily různou barvou, aby se nám na pastvě nepopletla.

Strejda byl asi s našimi známý, protože žádnou platbu nechtěl, spíš došel víceméně na besedu. Ale dostat jsem aspoň symbolicky musela, abych příště dávala na husy lepší pozor!.. Ted' sedím s krajícem chleba na strništi, vzpomínám jak se mi tenkrát klidně usínalo a zas mám husy v ječmeni! Než se stačil ukázat hospodář, už zas štěbetají na strništi. Ale zato v

ječmeni stojí meruňka, celá obsypaná zralými plody a je jich i plná zem. Děvčata zvedají sukýnku, sbírají do klína, kluci vlezli na strom a v mžiku mají plné kapsy. Náhle v dálce zahřmí hlas: „Co je tam vy parchanti?! Ať vás tady nevidím!“ Běda!

Běžíme úprkem pryč, strmisko nestrmisko. Ostré špičky slámy se zabodávají do bosých nožek! Nebyl čas myslet na to, že na strmisko se musí našlapovat pěkně z boku, sláma se ohne k zemi a potom jak po koberci se po ní dá šlapat. Ne, tam už na „marhule“ nepůjdem, kdyby byly sebesladší! Stejně se nám v klíně na „kašu“ pomačkaly. Jen sem tam některá se dala sníst. Jíme tedy co si doma kdo vzal a kdosi navrhuje „ hrejme na zahradařníka!“ To je tak: Každý hráč si dá jméno květiny: Lilie, tulipán, fialka atd. Jeden hráč začíná, osloví druhého, ten mu odpoví, vyvolá dalšího a tak se postupně všichni zapojí do hry. Začíná 1. hráč: Šel zahradařník do zahrady, zakopl tam o lilii. 2. hráč: Ale di! 1. hráč: Co je ti? 2. hráč: Miluji (nemiluji, vykopu, zasadím, utrnu), každý si vymyslí sám, jak odpoví. 1. hráč: Koho? 2. hráč: Fialku, tulipán, rozmarýn, apod. Tím osloví třetího, ten čtvrtého „on dalšího... Až se nám hra omrzela, hráli jsme vadí - nevadí, třeba chytit housenku, vylézt na strom a podobné úkoly. Kdo úkol nesplnil, musel dát fant. To se stalo často, protože považte, kdo by vzal do ruky housenku, pavouka, či dokonce myš? A pak se vyvolává: co bude dělat tento fant na který si myslím? Ze všech stran se ozývají různé návrhy: Pobeží do Kobylí a zpátky, natrhá marhule, nebo udělá stojku. Po splnění úkolu dostane hráč fant (svetr, sponku apod.) nazpátek. Děti se zabraly do hry a slunko se zatím vyhoupllo nad vrbecký kostel, začíná pořádně upalovat, všecko jídlo a pití už zmizelo. Husy a kačeny mají volata nacpaná až k prasknutí, žíznivě otvírají zobáky a sotva lapají po dechu. A samy se řadí k cestě nazpátek, sotva se děcka začnou zvedat k odchodu. Celé procesí se vrací známou cestou k domovu. Drůbež se vrhá na dvorek k dřevěnému korytku s vodou. Na děcka čeká další prázdninový den plný her, ale i povinností, jež musejí už od dětství zstat. Od Kobylí pofukuje čerstvý větřík a pod meruňkou na „kobylských“ se počíná zlatět čerstvě spadány meruňkami.

Kachyňová, 2006

Když se zaváděl na Stráži vodovod.

Víte kolik bývalo na Vrbici studní? Přiznám se, že jsem je nikdy nepočítala. Předně, na Vrbici nebyly jen studny obecní, nebo takové ty uliční pumpy, ale i soukromé ve dvorech domů. Jednou z nejhlubších byla i studna v „Cigánskej skali“. Byla vykroužena z kamene a nahoře byla ohrazena dřevem. Pomocí rumpálu, na němž byl namotaný řetěz s okovem, se voda tahala nahoru. U studny jsme si hrávali, lezli po dřevěném hrazení a dodnes se divím, že tam někdo z nás nespadol! Do „Cigánskej skale“ chodili pro vodu obyvatelé Stráže. Strýci obtěžkáni váhami přes ramena, nosili vodu pro dobytek a tetičky a děcka s „vylivaným“ (smaltovaným m), většinou i růžemi malovaným kýblem, nosily vodu na vaření a pití. U studny jsme zjara prali i salát a rovnou jsme vodu z něho použili i na zalití malého parčíku. Ale i na Vrbici dorazila „moderní“ doba vodovodních kohoutků. Strážníci se dohodli, že od studny ve skali napojí do svých domků vodovod. Tento nápad všeci přivítali. Na „darling“, který umístili hned vedle u Herzánů i na potrubí, se společně složili. Horší bylo to, že výkop pro vodu musel vést i kolem domů, jejichž obyvatelé brali vodu z pumpy u Trávníčkového. A nastal zádrhel! Ti lidi nechtěli ani za nic dovolit, aby se jim rozkopala „jejich“ pozemek, totiž cesta před barákem a vedla tam cizí voda! Jak vyřešit, aby se vodovod mohl kopat? Chlapi dali hlavy dohromady a vymysleli originální řešení. „Budem kolem nich kopat v noci a než se dotyční probudí, výkop zahážem“. A tak se i stalo. Přes den kopali kolem svých baráků a když vyšli „odpůrci“ na kontrolu, hlučně jich zdravili a dělali, že kolem nich žádná voda nepůjde! Jako by doufali, že jim skočí na špek, že snad vodu povedou někud ve vzduchu! Přišel pěkný letní večer. Chlapi u výkopu se naoko loučili a dělali, že ráno budou pokračovat. Doma se jen schovali za branku a čekali, až se u dotyčných zhasne. Ti dotyční ale nebyli tak naivní, aby nečekali nějakou podpásovku. Zhasli všude a potichu čekali zas za svou brankou, co se bude dít. A dělo se! Branky nastávajících majitelů „realit“, potažmo vodovodu, se rozletěly a v nich se s krumpáči a lopatami v ruce objevili postavy jak stíny. Bez hlesu se dali do práce. Jedni kopali, druzí kladli potrubí a další výkop zručně zahazovali. Když už se blížili ke konci „nepřátelského“ území a zdálo se, že je vyhráno, otevřela se nepřátelská branka, vyběhli strýc za ní číhající, s mocným výkřikem se vrhli po prvním i dalším, nic netušícím „brigádníkov“, vyškubli jim nářadí z ruky a vletu zmizeli za „hradbami“ své pevnosti. Chlapi ostali jak opaření! Strýc Mírek na chlapů udeřili, proč nářadí z ruky pustili! No

nic, výkop přece už dokončili. Měli vyhráno! Ale není nikdy tak zle, aby nemohlo být hůř. Ráno se začaly tetička Fanka od sousedů zajímat, kde strýc propásli krumpáč a naproti Bařinová zas nemohly najít lopatu. Tak vyšly najevo noční události. Strýci se rozhodli, že to tak nenechají! Nejvíc jich provokovali strýc Mírek, aby se pro nářadí vyslala delegace. Strýc měli být v jejím čele, ačkoliv vůbec nešlo o jejich krumpáč s lopatou! Jejich tetička s rukama vbok svého muže z akce zrazovaly. „Tato, co je ti po tem, nářadí není naše, neplet se do toho!“, ale přesvědčte chlapů, kor když už se na to trochu „posilnil“. Tetičkám nezbylo, než čekat v „žůdře“, jak to dopadne. Vyslanci zabúchali na branku a když se pootevřela, kterýsi tam strčil nohu. Chvilí se o branku přetahovali, až se jí domácím podařilo zavřít. Ale když „dobyvatelé“, dál tloukli na branku, rozmysleli se a nářadí přehodili přes plot na ulic. Po chvíli vyšly jejich tetička ven s metlou a chtěly aspoň uklidit před svým, jak byly zvyklá, když už se jim výkopu nepodařilo zabránit. Ostaly ale překvapeně stát, když po výkopu nikde ani památky a taky nikde ani smítka! Kdysi potom za nějaký čas, když tetička nesly vodu od Trávníčkového, komusi „povídaly“: „mohli tí chlapi udělat u našeho odbočku, dyž už tam kopalí“! Ona tam ta odbočka skutečně byla, i když zaslepená, ale teď, po letech, už zas nebyla voda ve studni. Vrbečáci mají dnes „skutečný vodovod“. Nevím, zda je v „Cigánskej skali“ voda dnes. Ale vím to, že nebylo nad nedělní ráno, když se tam scházeli sousedé a přáli si pěkné sváteční dopoledne. A kolem dokola kvetlo a vonělo kvítí v parčíku...

Kachyňová M. 2008

Co se mi líbí a nelíbí v naší obci ...

... tak se jmenuje jedna rubrika ve FÓRU na stránkách obce Vrbičice. Jsou tam různé názory a postřehy. **Co se nelíbí třeba mně?** Nelíbí se mi volně pobíhání psů po obci a to, co po nich zůstává na veřejných prostranstvích a v zahrádkách u rodinných domků. Nejsem nepřitelem psů, ale když vidím jak jde majitel se psem a ten si svou potřebu vykoná kdekoli a „pánovi“ to viditelně nevadí, tak to se mi opravdu vůbec nelíbí. Podle zákona je každý majitel povinen po svém psu uklidit. Některým lidem se nelíbilo zvýšení poplatku za psa v letošním roce. Ale dokud se majitelé nenaučí udržovat pořádek, být ohleduplný k ostatním a dokud na veřejných prostranstvích budeme překračovat (nebo taky ne) psí výkaly, je těch 100,- Kč za celý rok málo! Chovejme se k sobě navzájem tak, abychom byli spokojeni všichni a měli to u nás na Vrbičici pěkné. Aby nám tu volně nepobíhali psi, kterých se děti bojí, a kteří nám znečišťují životní prostředí.

B. B.

Postupný vývoj obce Vrbičice.

(dr. Hosák: Místopis hustopečského okresu.)

- kolem roku
1200 - předpokládaná doba založení vsi Michelsdorf (později pojmenovaná Vrbičice, kterou založili kolonisté z Dolního Rakouska).
- rok 1222 - první písemná zmínka o Michelsdorfu (Vrbičici).
- rok 1241 - český král Václav I. daroval ves Vrbičici spolu s Čejkovicemi řeholnímu řádu Templářů.
- rok 1269 - zaznamenán spor o desátek s kostelem kobylským. Olomoucký biskup Bruno rozhodl, že kostelu v Kobyli náleží desátek ze šesti „prostředních lánů“ ve vsi Vrbičici (Michelsdorf). Naše Vrbičice měla tehdy 20 lánů, neboli selských statků.
- rok 1312 - zanikl řád Templářů a čejkovické panství (Vrbičice, Prušánky, Čejkovice) přešlo do světských rukou.
- rok 1356 - tehdy vlastnil naši obec Velislav z Vrbičice, nižší šlechtic.
- rok 1376 - majitelem Vrbičice se stal Hanuš, syn Velislava.
- rok 1381 - naši obec koupil Hrzek ze Želíc.
- rok 1406 - ves patřila se dvorem, osedlými lány a tvrzí Jindřichovi ze Soběbřich.
- rok 1417 - po Jindřichovi zdědila vesnici jeho dcera Eliška.
- rok 1446 - tehdy vlastnil Vrbičici manžel po zemřelém Elišce, Křišťan Píknušek z Kuřimi.
- rok 1464 - ves dostala dcera zemřelého Křišťana Kateřina, provdaná za Jindřicha z Višňové.
- rok 1491 - ves Vrbičice se dvorem připadla dědici po předchozím majiteli a tím byl Protivec ze Zástřizl, jenž předal ves synovi Heřmanovi, který připojil Vrbičici ke svým Čejkovicím.
- rok 1512 - Heřman prodal Čejkovice i s Vrbičicí Heraltovi z Kunštátu.
- rok 1528 - Čejkovice i s Vrbičicí a Polehradice koupili bratři Albrecht a Vilém z Víckova.
- rok 1538 - při dělení majetku si převzal Čejkovice i s Vrbičicí Albrecht z Víckova.
- rok 1541 až 69 - tehdy drželi Čejkovice i s Vrbičicí děti Albrechta, nakonec byl majitelem Jan Adam z Víckova - významný moravský šlechtic.
- rok 1624 - po bitvě na Bílé hoře (r. 1620) byl veškerý majetek protestanta Jana Adama z Víckova zkonfiskován a darován Habsburkem Ferdinandem II. řádu Jezuitů.
- rok 1773 - tehdy zrušil císař Josef II. řád Jezuitů a celé čejkovické panství připadlo Školskému studijnímu fondu Rakouskouherska.
- rok 1783 - celé čejkovické panství - Vrbičici, Starý Poddvorov, Prušánky, městečko Čejkovice odkoupila císařská rodina a přičlenila je k hodonskému panství.
- rok 1785 - obec Vrbičice byla asi po 500 letech převedena pod farní správu v Kobyli.
- rok 1848 - znamenal konec roboty. Sedláci se museli z roboty vykoupit. Například čtvrtláník musel jako výkupné zaplatit 200 zlatých ve stříbře do roku 1853 až 1873. (v archivu OÚ Vrbičice je kopie Propouštěcího listu)

Minulost školy a školství v obci Vrbici.

V dobách minulých byly školy hlavně při klášterech, někdy i při farách a městech. V 16. stol. měli na Moravě svoje školy také Novokřtělci (Habáni) a náboženská společenství Českých bratří. Obě tyto školy byly po určitou dobu i v sousedním Kobylí. V naší oblasti měl své školy řeholní řád -Piaristé. Byla to gymnázia v Mikulově a Hustopečích u Brna. Bývalou budovu piaristického gymnázia v Hustopečích dodnes používá Stavební učiliště. K velkému posunu ve vzdělávání prostého obyvatelstva došlo až za panování císařovny Marie Terezie. Císařovna zdědila zemi v dosti zaostalém stavu. Taktéž prohrané války uvědomily panovníci v jaké všeobecné zaostalosti oproti západní Evropě se její země nacházejí. Nařídila proto provést rozsáhlé školské reformy, při nichž mimo jiné byly školy zřizovány hlavně v obcích na náklady vrchnosti. Císařská rodina šla v tomto konání na svých panstvích příkladem. Vrbice, jako součást čejkovického panství, patřila v tehdejší době řeholnímu řádu Jezuitů. Po zrušení řádu Jezuitů roku 1773 připadlo čejkovické panství Školskému fondu Rakouskouherska. Asi po 10 letech odkoupila toto panství císařská rodina. V oněch letech, tedy koncem 18. století, byla také v naší obci zřízena první škola. (viz. publikace Brána do kraje a Vlastivěda moravská, místopis Hustopečska). První školní budova byla postavena v místech, kde stojí škola nyní a s určitostí se ví, že zde vydržela až do roku 1833. Ve školním sklepě bylo umístěno obecní vězení. Ve zmíněném roce, prý snad po velkých deštích musela být pro špatný technický stav zbourána. Pro představu je zapotřebí vzít v úvahu jaký byl stav okolí školy v popisované době. My starší pamatujeme, že škarpa dolů dědinou byla zhotovena z kamenů, ale zpevnění kameny bylo provedeno až kolem roku 1906. Do té doby protékaly veškeré dešťové vody nezpevněným přírodním járkem. Na havárii budovy měla určitě vliv i mokřina, na které škola stála. Podstatnou příčinou havárie byla nedokonalost provedení stavby, jak se potvrdilo i v pozdějších letech, protože podobná situace se zopakovala ještě jednou. Problém zbořeného školy vyřešili radní obce Vrbice už v roce 1833. Tehdy byl odkoupen čtvrtlán č. 93 (nyní rodina Čačíkova č. 413) za 1563

zlatých, který obec přestavěla na školu. Ve střeše byla dřevěná zvonice a v ní umístěn zvon používaný v naší obci už od roku 1698. Svědčí o tom latinský nápis - Comunitas pagi Vrbicensis die decembris anno MDCXCVIII. (Společenství obce Vrbice - prosinec roku 1698) Zvon sloužil naší obci dlouhou dobu, když oznamoval poledne, ranní i večerní klekání, úmrtí někoho z vrbeckých, požáry a také varoval při nebezpečí vojenských přepadení. Například už v roce 1705 mohl tento starý zvon bít na poplach, když čejkovické panství napadli uherští Kuruci. Stalo se to v neděli 19. července, vlastně až z neděle na pondělí. Vrbečtí v ten osudný den zpozorovali ze Stráže velké požáry v Čejkovicích a Prušánkách. Všichni občané si ještě k ránu pobrali nenutnější věci (prý hlavně nářadí, protože bylo velmi drahé) a utekli do kobylských lesů. Celá Vrbice byla vydrancovaná a lehla popelem. Hodně tomu napomohly v té době ještě slaměnné střechy všech stavení. Takže už tak dlouho tento zvon, "nyní umíráček," slouží naší obci. Ve škole se zvonící na domě č. 93 se učilo až do roku 1872. Zřejmě si obecní radní uvědomili, že budova už nevyhovuje. V té době měla naše obec 190 domů a 879 obyvatel. V roce 1871, bylo to za starostování lidmi velmi uznávaného starosty Václava Hubáčka z č. 1, začalo jednání o nutnosti stavby nové školy. Obci chyběly na stavbu peníze a proto obecní výbor rozhodl, jak v obecní kronice popisuje radní Tomáš Ostřížek, že se prodají obecní pozemky - pastviny. V zemědělství se v té době přecházelo od úhorového hospodaření ke střídavému a tak pasení dobytka upadalo. O nabízenou půdu byl zájem, proto radnice rozhodla, že občany podělí podle velikosti hospodářství. Tehdy hospodařili na Vrbici 2 celolánici, 9 pololáníků, 35 čtvrtláníků, 5 podsedníků a 135 chalupníků. Za měřicí půdy se platilo 23 zlatých. Prodal se 579 měřic obecních pastvin za 13 317 zlatých. Školu se podařilo postavit už v roce 1872. Budova byla jednopatrová, stála na místě nyníšší horní části školy a vrbečtí na ni byli jak se patří hrdí, protože byla na tehdejší dobu výstavná. Ke škole, ale ze spodní strany budovy, byla přistavena štíhlá zvonice. Zvonice byla osazena dvěma zvony. Byl tam ten starý, o kterém už byla řeč a nový větší. Nový zvon byl

odlitý pro Vrbici v Brně, v závodě vdovy po zvonáři Vojtěchu Hillerovy na Nové ulici (nyní ul. Lidická) jak zaznamenal kronikář. K horní části nové školy přistavili v témže roce budovu obecního úřadu a ta zde stojí, možná s nějakými úpravami, do dnešních dnů. Budova patrové školy se zvonící a obecním úřadem byly vystavěny už z pálených cihel. Starosta Hubáček píše v Památní knize obce Vrbice (kniha byla založena v roce 1871 a zaznamenává události v obci od r. 1860), že obec zřídila u Studýnek cihelnu. Cihle na jmenované stavby pocházely právě od Studýnek. Zajímalo mně jak se cihle mohly vypalovat, když bezpečně vím, že u Studýnek nebyl ani náznak zbytku po zděné cihlářské peci. Z tohoto zjištění lze usoudit, že cihle byly vypalovány postaru v mlířích. Ono to ani jinak nešlo, protože sled prací i s výkresovou přípravou celé stavby měl tak rychlý spád, že to vzbuzuje obdiv i v dnešní době. Nebylo by ani časové možné vtěsnat do doby „od výkresů - po dokončení stavby“ vybudování cihelny se zařízením. Předkládám k posouzení, jak vše probíhalo. V roce 1871 začal prodej obecních pozemků, v prosinci téhož roku zhotovil stavební plán nové školy knížecí inženýr Štverásek z Břeclavi. Bohužel, ale plány obci nevyhovovaly, protože budova nové školy by byla příliš úzká. Nové plány přepracoval stavitel Jan Sedláček z Bzence tak, že škola byla na výkresech o 1 sáh (1,8 metru) širší. Nákresey vnitřního uspořádání školy zhotovil stavitel Václav Paterna z Kyjova a tento pak celou stavbu provedl. Už 24. června 1872 byl položen základní kámen a 12. listopadu 1872, tedy za pouhých pět měsíců, byla jednopatrová škola hotova i vysvěcena. Stalo se tak při slavné polní mši za účasti kněží z okolních farností a hojně účasti místních občanů. Náklady na stavbu dostoupily k částce 10 305 zlatých a 6 krejcarů. Možná se sluší ještě dodat, že potřebný kámen na tyto stavby se získal z obecních lomů a ještě jedna zajímavost, vodu pro celou potřebu stavby brali zedníci ze studánky, která byla jak píše starosta Hubáček, asi 10 sáhů (18 metrů) nad obecní studnou (Obecníci). V dnešní době je zde park. Také se V. Hubáček zmiňuje, že rok 1872 byl vcelku suchý, ale voda ze studánky plně dostačovala. Nová škola byla dvojtřídní s bytem pro správce (nadučitel Šmahel) a

měla celkem dva učitele. Zajímavým svědectvím o školství na Vrbici je článek v novinách Moravská Slovač z roku 1888, kde píše autor (A. Šebestová nebo V. Šmahel ?), že škola má pro potřebu výuky žáků ovocnou školku, kde se učí děti pěstovat a roubovat stromky. Ze zmíněného článku se také dozvídáme zajímavou skutečnost, že už v roce 1871 založil starosta Hubáček školní a obecní knihovnu. V knihovně pro žáky bylo v roce 1888 103 knih a obecní knihovna měla 25 knih. Předsedou tehdejší školní rady byl sám pan starosta. Obecní rada schválila, aby se pro potřebu školství používal finanční výnos z pronajmu obecního čtvrtlánu. Zisk z nájmu se používal k úhradě školního platu za děti občanů Vrbice. Při náhledu do minulosti školství v naší obci, nelze opomenout osobnost učitele Václava Šmahela, který působil na Vrbici od roku 1863 až do roku 1898, tedy 35 školních roků. Václav Šmahel se přiznal na půllán č. 100 (nyní rod. Langrova). V roce 1891 vznikla potřeba rozšířit školu z dvojtřídky na tři třídy. Novou třídu zřídili z vedlejší obecní kanceláře. Nová kancelář byla umístěna v obecním domě č. 93. V těchto letech byl starostou Frant. Janošek z č. 10. Pozdější učitel Jaroslav Franc, který zakotvil v naší obci na dlouhou dobu, přišel na Vrbici v roce 1901 jako 19 letý výpomocný učitel. Pocházel ze selské rodiny z nedalekých Šakvic, kde jeho otec hospodařil na půllánu. Na svůj příchod vzpomíná v kronice takto. Když přišel poprvé do naší obce, potkal nějakého chlapce a toho se zeptal, kde je zde škola. Hoch odpověděl: „ná šak henkaj jak je tá červená věža“. To prý bylo jeho první úsměvné setkání s naší dědinou.

V roce 1903 uvádí v kronice obecní tajemník a kronikář Jan Bařina č. 183, že patrová škola i s věží jsou silně popraskané. Z toho důvodu nařídil c. k. školní úřad obě stavby strhnout. To je ten druhý případ stavby nezvládnuté na zamokřeném terénu, také je potřeba vzít v úvahu, že járek pro odvod dešťové vody, který kolem školy vedl mohl být úplnou strží, protože byl zregulován kameny až mnohem později. Obecní úřad nechtěl ke stržení budovy přistoupit a navrhol stažení ocelovými pásy, ale úřady na návrh nepřistoupily. Jako důsledek zmíněné havárie, vznikl neutěšený stav ve výuce dětí, protože prostory ve zbylém přízemí byly malé. Věž pro zvony byla postavena znovu, ale dřevěná. Tehdy stála někde

poblíž studně Obecnice. Nahlédněme jen tak ve stručnosti do školní kroniky, jak před 100 lety za Rakouskouhouska školní rok probíhal. Záznam v kronice prováděl nadučitel Vincenc Soudek. Školní rok 1902 - 1903 ve škole v obci Vrbici. Počty žáků: 1. třída - 41 chlapců a 32 dívek - celkem 73 žáků, učitel J. Bartošovský. 2. třída - 33 chlapců a 28 dívek - celkem 61 žáků, učitel J. Franc. 3. třída - 62 chlapců a 46 dívek - celkem 108 žáků, učitel Vinc. Soudek. celkem 242 žáků. Možná bude dobré zmínit, že Vrbice už měla v roce 1900 na 1180 obyvatel a 216 domů. Životní podmínky v tehdejší době nebyly určitě dobré, ale přesto měla škola 242 žáků. Patrně dnešní argument o slabším sociálním zabezpečení rodin není úplně rozhodujícím faktorem, ale to by už bylo jiné téma. Nadučitel Vincenc Soudek napsal do školní kroniky tyto události: 2. září 1902 - Hody, bylo volno. 10. září - Žáci byli v Kobylí u sv. zpovědi a přijímání. 3. září Učitel J. Franc odjel na pohřeb do Šakvic. 4. října - Účast dětí v Kobylí na děkovné mši svatě za panování císaře Josefa I. 21. října. Pro vinobraní bylo odpoledne volno 1. listopadu. - Bylo ukončeno čtvrtletí. 19. listopadu - Děti byli na zádušní mši svatě za zemřelou císařovnu Alžbětu. 24.-29. list. - Žáci 3. třídy-II. oddělení chodili se svým učitelem do ovocnářských přednášek ve Vel. Pavlovicích. Žáci se zde seznámili se zakládáním školek, štěpování ovocných stromků s praktickým nácvikem, dále vyslechli přednášky o podnebí, poloze sadu, ošetřování stromků, výsadbě stromků a škůdcích stromů. Na závěr se poučili o sušení ovoce, jeho zavařování a výrobě ovocných vín. 29. listopadu - Revize z c. k. úřadu kontrolovala stav popraskané školy. Události koncem šk. roku 1902 - 1903 byly popsány takto: 30. dubna 1903 - Konec třetího čtvrtletí šk. roku - byly vydány školní zprávy. 1. května - Pro 43 žáků 3. třídy, všeobecné úlevy ve škol. docházce.

2. května - Žáci 3. třídy u sv. zpovědi a přijímání v Kobylí. 27. května - Děti byli zkoušeni v Kobylí z náboženství. 6. června Usnesla se školní rada při obecním úřadě doporučit obci výstavbu nové čtyřtřídní školy, pokud budou státní subvence alespoň poloviční. 15. června - Konec školního roku, rozdávání školních zpráv, slavná mše svatá. Po rozdání zpráv, byl dětem vyprávěn příběh, „kterak se hodný žák ani v prázdniny škole neodcizil a svým rodičům pomáhal“. Na zakončení se.

zpívala Rakouská hymna. V roce 1907, po velkých jednáních zadal obecní úřad stavbu nové 4 třídní školy. Stavbu měl provádět Josef Polášek, stavitel z Kyjova. Rozpočet nákladů na stavbu byl 35 913 korun a 86 haléřů. Dle zadaných podmínek měla být škola do listopadu roku 1907 pod střechou. Zbytek měl být dokončen v roce 1908 tak, aby v září začalo vyučování už v novém. Situace v obci se ale značně zkomplikovala, jak píše kronikář Jan Bařina. Už v roce 1906 bylo v Rakouskouhousku vyhlášeno nové přímé a tajné volební právo. V obci prý právě někteří učitelé silně agitovali pro stranu Sociálně demokratickou. Občané byli tak rozeštváni, že žádný ze sedláků nechtěl navážet cihle na stavbu školy. Stavitel Polášek musel požádat obecní zastupitelstvo, aby s termínem stavby školy počkalo, že si dovoz cihel zajistí sám. Tak se také stalo. Stavba školy začala až na jaře roku 1908. Stará školní budova měla být upravena na byt správce školy. Celkové náklady na obě stavby byly 46 000 korun. Celou sumu peněz získala naše obec půjčkou od Zemědělské banky v Brně s tím, že půjčka byla na 40 roků s 5 % úrokem. Stavba postupovala velmi rychle. Dne 6. září 1908 byla škola slavnostně posvěcena i se školním praporem, který daroval Václav Hubáček. Slavnostní polní mše byla sloužena před sochou sv. Aloise za účasti široké veřejnosti. Nová škola přišla vzhledem ke vzrůstajícímu stavu obyvatel v nejvyšší čas, vzhdyť v roce 1908 se narodilo v obci 64 dětí a ročníky narozených byly stále vysoké. Na škole v naší obci se učitelé dost často střídali. V nové škole začal učit také Theodor Svoboda, který se přiznal na dům č. 100, když si vzal Augustu Šmahelovou, dceru bývalého nadučitele V. Šmahela. Budova školy tehdejšími poměry vyhovovala a byla také dobře postavena až na to, že někdy prosakovala do sklepa vlhkost, jak si učitelé stěžovali. Problémy s vyučováním nastaly až po vyhlášení I. světové války a následné mobilizaci 1. srpna 1914. Učitelé postupně odcházeli na frontu. Tehdy převládaly v učitelském sboru učitelky, ale ty se na Vrbici často střídaly. Byly mladé a svobodné, protože pokud chtěly učit, tak se nesměly vdát. Žítí na vesnici bylo pro ně velmi těžké, ono totiž nebylo jídlo a později ani ošacení. V tehdejší době době byl nadučitelem školy Theodor Svoboda. Ve válečných letech byl na vesnicích nedostatek pracovních sil,

hlavně mužů. Vždyť jen z Vrbice postupně narukovalo asi 300 mužů na frontu. Vyučování se hlavně pro ty větší školáky postupně zkracovalo až v posledním válečném školním roce 1917 - 1918 skončilo úplně. Ve škole nebylo čím topit a děti si musely nosit každý nějaké to polínko z domu. Hlavním důvodem školního volna byla výpomoc doma v hospodářství. V roce 1918 válka konečně skončila. Po vzniku ČSR v míru, nabrala nový dech i vrbecká škola. Obyvatel v obci i za minulé roky přibývalo. V roce 1920 měla Vrbice 1343 obyvatel a narodilo se 52 dětí. V kronice se uvádí, že v obci bylo ještě 8 negramotných, vesměs starších lidí. Prostory školy začínaly být pro žáky těsné, protože počty narozených i přes tíživou hospodářskou situaci v ČSR byly vysoké. Pro posouzení uvádím, že v roce 1925 se narodilo 67 dětí a nejslabší ročník 1926 čítal 46 nově narozených. Podle vzpomínek paní Ludmily Poláškové nar. roku 1920 bývalo ve školních letech, kdy chodila do školy, ve třídě tolik žáků, že někteří chlapci sedávali při vyučování na zemi při zdi. Už na začátku třicátých let začaly vznikat snahy o rozšíření školy. Velkou iniciativu v tomto směru vyvíjel hlavně řídící školy Jar. Franc. V roce 1934 přijeli na Vrbici zástupci okresního školního úřadu a stavební rada Veselý z Brna. Tato komise shledala, že přístavba dalších dvou tříd, kabinetu, školní kuchyně a dílny bude nejvhodnější na místě staré přízemní školní budovy, zbytku školy z roku 1872. Jednání školního úřadu a obecního úřadu trvala celý rok 1935. Obecní zástupci odmítali stavět, protože nebyly peníze. V roce 1936 došlo k dohodě a přístavba byla obcí schválena. Opět se objevila skupina občanů, kteří podávali na úřady protesty proti stavbě. Tvrdili, že je důležitější postavit silnici do Kobylí, anebo počkat, jak dopadne jednání o stavbě Městanské školy v Kobylí. Naštěstí zvítězil zdravý rozum a jejich protesty nebyly vyslyšeny. V těchto letech psal obecní kroniku řídící školy Jar. Franc a zde si dost stěžuje na malý stav vzdělanosti obyvatel Vrbice. Napsal, že vzdělání se velmi málo přeje a prý i obecná škola je mnohým trnem v oku. Vypočítával, že střední anebo vysokou školu navštěvuje jen 5 studentů, do měšťanky ve Vel. Pavlovicích chodí 9 žáků a do zimních hospodářských škol nikdo. Podobná situace byla i v některých okolních obcích, protože podobné stezky pronášel v knize o Čejkovicích i místní

učitel. Na přelomu 20. století se navíc dost rozšířilo pítí kořalky v nálevnách. Prý už 14 letý chlapec říkal doma: „tatičku, až budu veliký půjdu k volom a budu pořad ožralej“. Podobný stav uvažování se projevoval i na Vrbici. Mnozí se dívali na školu jako na zbytečnost. Přístavba školy se rozběhla naplno v měsíci září roku 1936. Rozebrala se budova z roku 1872, ihned se kopaly základy, vozily cihly z Vel. Bílovic a začalo se stavět. Například už 24. září se betonovaly překlady nad okny, v říjnu dělali místní tesaři střešní vazbu. V listopadu se omítalo uvnitř budovy a muselo se topit ve dne i v noci. V prosinci se uklízelo uvnitř a začala instalace vnitřního vybavení. Dne 18. ledna 1937 se v přístavené části školy začalo učit. Budova nebyla řádně suchá a tak vnitřní vybavení plesnivělo. Během jara a léta se dokončil venek školy včetně oplocení. Po skončení stavby prý občané litovali, že se nepřestavěla i budova obecní radnice, která v původní podobě stojí dodnes a dlouho v ní úřadoval MNV. Původní vstup do školy z roku 1908 byl přes nízkou starou část asi tak v místech před domem Ladislava Cichry. Z fotografie ve školní kronice je vidět, že tento starý vstup byl pěkný, taktéž vzhled tehdejší školy byl úpravný. Nový vstup byl proveden přes můstek proti domu rodiny Sůkalovi č. 99, tak jak to my starší pamatujeme. Po kolaudaci 29. srpna 1937 posvětil přístavbu vrbecký duchovní správce farář Frant. Drábek. Vyučování naplno začalo v novém školním roce 1937. Celkové náklady na přístavbu i s úpravami staré části z roku 1908 přišly na 165 000 Kčs. V nově upravené škole učili v roce 1937 tito učitelé: řídící učitel: Jar. Franc, rodák ze Šakvic, učil na Vrbici od r. 1901. definitivní učitel: Miloš Šoly, rodák z Poličky, učil zde od r. 1934. definitivní učitelka: Růžena Holomková (později Procházková), z Litomyšle, učila zde od roku 1934. čekatelka-učitelka: Milada Laubová. výpomocný učitel: Ant. Procházka, rodák z Kobylí, zde učil od roku 1935. Jos. Havlát, rodák z Čejkovic. Jos. Papež, rodák ze Šakvic, během roku 1937 odešel. Josefa Sekaninová, rodačka ze Žatčan u Brna. Toto pojednání o škole bych chtěl zakončit slovy řídícího J. France, který se hodně zasloužil o dobrý stav školství obce Vrbice v tehdejší době. Cituji kronikáře: „snahou mojí bylo, abych školu a obec přivedl k pokroku a rozkvětu. Vštěpuji dětem odpor ke dvěma morovým ranám lidstva, to je alkoholismus a

kouření. Učím je kolik štěstí, lásky a zdravého rozumu by bylo v obci bez těchto škodlivých hlíz. Kolik užitečných věcí mohla by obec zaříditi, kdyby peníze věnované těmto škodlivinám lidského zdraví byly věnovány ke zvelebení obce. Šťastnou mohu nazvati obec, v níž chudoby ubývá a blahobytu přibývá“. V mnohé jsou tato slova použitelná i v dnešní době. Aby byl náhled na minulost školství v naší obci objektivní musíme uznat, že naštěstí pro Vrbici bylo mezi starosty a radními dost těch, kteří poznali důležitost vzdělání a škole také přáli. Vždyť například v sousedních Bořeticích byla škola postavena až roku 1830 a do té doby musely děti chodit do školy ve Vel. Pavlovicích, přitom ve zmíněném roce to bylo až 125 školáků. V naší obci už škola stála nejméně 30 až 40 roků. Hodně výmluvná jsou v kronice zapsaná slova od radního Tomáše Ostrřížka z roku 1876. Cituji: „abychom pravého vzdělání nabýti mohli, které jen ze čtení užitečných knih a časopisů nabýti lze, musíme se chopiti více čtení dobrého. Protož přemýšleje tak o svízelných našich předků myslím, že máme a můžeme více času obětovati ku svému a dítek svých vzdělání nežli naši předkové“. Tato slova napsal kronikář před 130 lety. S odstupem času je vidět, že bylo pro vzdělanost obce poškozující i jednání některých z Místního nár. výboru v poválečných letech. Tehdy se pomocí politických posudků určovalo, kdo může a kdo nesmí studovat. Důležitý byl politický názor rodičů a jestli chodí do kostela. „Pro studium na vyšších školách máme dost svých“, tak se doslovně vyjádřil jeden z nich“. Prospěch a nadání poškozovaných dětí, které se ničím neprovinili, bylo věcí druhořadou. Státní ústava našeho tehdejšího zřízení ale tvrdila, že právo na vzdělání mají všichni občané. O škole v údobí protektorátu a poválečných let zatím není třeba psát, protože ještě žije dost pamětníků na tyto roky. Zdroje informací k článku: Dvořák: Dějiny Markrabství moravského. Čejkovice 1248 - 1998. Kronika obce Vrbice. Kronika školy obecné 1902 - 1920. Kordiovský, Danihelka: Brána do kraje. V. Hubáček: Pamětní kniha obce Vrbice, založená roku 1871. Článek z novin Moravská Slovač, z r. 1888.

Březen 2004. Frant. Janošek.

Přehled osídlení obce Vrbice (Michelsdorf) od dob minulých až do dnešních roků.

rok 1269 - ves Michelsdorf (Vrbice) měla 20 lánů (statků), osídlení: asi 120 až 140 obyvatel.
 rok 1381 - osídleno 20 lánů, 6 podsedků a panský dvůr.
 rok 1536 - ves Vrbice měla 27 lánů (statků).
 rok 1600 - osídlení čítalo 41 osedlých statků a svobodný Ondriášovský dvůr.
 rok 1624 - osídleno 46 lánů. (7 celoláníků, 25 ½láníků, 2 ¼láníci a 12 podsedků)
 rok 1653 - Vrbice měla 46 osedlých statků.
 rok 1667 - osídleno bylo 20 statků a 5 rodin „kopáčů“, svobodný dvůr zanikl.
 rok 1673 - 46 osedlých statků - spočítáno při první lánové vizitaci.
 rok 1763 - sčítání lidí - za císařovny Marie Terezie osídlení: 434 obyvatel.
 rok 1785 - obydleno bylo 131 domů - 561 katolíků, 6. helvetů - celk. 567 obyvatel.
 rok 1793 - obydleno bylo 127 domů. osídlení: 750 obyvatel.
 rok 1834 - 163 domů. 790 obyvatel.
 rok 1844 - sčítání lidu, 28 září - 836 katolíků, 4 helveti - celk. 840 obyvatel.
 rok 1872 - 190 domů. 879 obyvatel.
 rok 1900 - 216 domů. 1180 obyvatel.
 rok 1920 - 241 domů. 1343 obyvatel.
 rok 1930 - obydleno bylo 303 domů, osídlení: 1373 obyvatel.
 rok 1939 - 1420 obyvatel.
 rok 1947 - 1382 obyvatel.
 rok 1963 - 1472 obyvatel.
 rok 1967 - 1493 obyvatel.
 rok 1969 - 1404 obyvatel.
 rok 1981 - 1230 obyvatel.
 rok 2000 - osídlení: 1095 obyvatel.
 rok 2007 - 427 popisných čísel domů, osídlení: 1106 obyvatel.

Sjezdy vrbeckých rodáků v minulosti.

O setkáních vrbeckých rodáků se zachovalo dost málo písemných informací. Jen strohé zmínky jsou v Obecní kronice, něco málo jsem našel v ústředních starých novin. Úplně první sjezd se konal v roce 1941, druhý v roce 1944. V tehdejší pohnuté době, za Protektorátu Čechy a Morava, kdy naši republiku zabralo fašistické Německo, byla činnost všech českých spolků zakázána, ale sjezd rodáků úřady povolily. Tehdy si občané dokonce ustavili „Kružek vrbeckých rodáků“, aby mohla být i v budoucnu jejich činnost nějak organizována. V archivu obecního úřadu Vrbice je uložen starý diář s abecedním seznamem adres rodáků. Tyto adresy shromáždili vrbečtí nadšenci pro národopis už v roce 1944 až 1945. Jsou tam zapsáni vrbečtí, kteří z různých důvodů bydlí mimo naši obec. Nalezneme zde jména, která mají jako bydliště uvedeny obce v blízkém okolí, ale i Brno, Prahu, Vídeň a dokonce také Argentinu nebo Spojené státy v Americe. Až tam odvál životní osud některé rodáky. Třetí sjezd se konal v roce 1949 a podle strohých zpráv byl velmi úspěšný. Není divu, vřdyť naše republika byla už zase svobodnou zemí. Čtvrté setkání rodáků se konalo až 9. května roku 1970. V Kronice obce Vrbice poznamenal tehdy kronikář, že setkání nebylo už tak úspěšné jak tomu bylo v roce 1949. Příčina mohla být v tom, že předchozí roky 1968 a 1969 se staly pro naši republiku osudové. Setkání v období Protektorátu se zúčastňovali různí vzácní hosté a je důležité zmínit dr. Hosáka, známého historika a profesora břeclavského gymnázia, který dokázal v té době dost odvážně povzbuzovat shromážděné lidi k osobní statečnosti a vlastenectví. (jak zaznamenal kronikář V. Janošek č. 11). Z archivu OÚ Vrbice pochází také zajímavý seznam dárců finanční podpory pro „Kružek rodáků“, pravděpodobně z roku 1949. Dalším starým dokumentem z roku 1944 je pamětní listina občanů, kteří dovršili úctyhodného stáří a jsou na listině vlastnoručně podepsáni. Sjezdy mívaly v programu zahrnutý i národopisné výstavy a při nich vždy došlo na „vzdychání“, že by vzácné vystavené exponáty - připomínky žití našich předků, měly mít svoje stále pevné místo v obecním muzeu, aby se věci nepoztrácely. Podle výstřižků z novin (jsou v archivu OÚ Vrbice), se ve válečných letech vystavovaly památky z roku 1786, 1835 a spousta dalších vzácných věcí z let pozdějších. Bohužel muzeum obce do dnešních dnů není a zmiňované památky také. Avšak vážení spoluobčané a rodáci nezoufejte, protože pan starosta Bařina přislíbil, že obecní muzeum bude ve staré radnici, jak jsme my starší říkali. Tato budova má svoji historii, protože byla postavena už v roce 1872 za starosty Václava Hubáčka. Podle slibu pana starosty by mohlo být naše obecní muzeum otevřeno ještě v letošním roce 2008 při příležitosti vrbeckých hodů. Na stavební úpravu staré radnice a taktéž na vybavení hodlají finančně přispět i vrbečtí zahrádkáři. Při letošním setkání 17. května roku 2008 si všichni připomeneme 100 leté výročí té starší části školy, kterou všichni tak důvěrně známe a 50 leté výročí trvání mateřské školky, což bude vzpomínka pro ty mladší. O celkové historii školství v obci Vrbici pojednává článek na stránkách tohoto Zpravodaje.

březen 2008
František Janošek.

museli přednostně odprodat část úrody obilí vojenské správě. Obec Vrbice musela odevzdat 40q pšenice, 60q žita a 20q ovsu. Takto proběhl pro Vrbici první válečný rok 1914. **Válečný rok 1915. Už 15 ledna** narukovalo dalších 8 mužů ve věku 25 až 36 roků, z nichž bylo 5 svobodných a 3 ženatí. **Dne 1. února 1915** odešlo na vojnu 7 mužů ve věku 35 let, z nich 6 mužů bylo ženatých a 1 byl svobodný. **30 dubna** přišla na obecní úřad nová instrukce, která určovala, jak se má veškeré obyvatelstvo s největší šetrností živit, protože prý nepřítel c.k. mocnářství usiluje, jak říši vyhladovět. **Také 1. března** opět proběhl odvod mužů narozených v letech 1891 až 1895. Jako schopných vojenské služby uznaly úřady celkem 8 chlapců. Z ročníku 1891 to byl Štěpán Bařina z domu č. 39 a Jan Blanář, z ostatních ročníků pak Fr. Bařina č. 39, Karel Gala č. 219, Aug. Bukovský, Fr. Šmíd, Václav Zborovský č. 19 a Richard Nejedlík č. 106. **Dne 14. března** zase proběhly odvody mužů nar. r. 1896. Tehdy odvedly úřady 11 vojáků a ti museli už 15. dubna narukovat.

26. dubna r. 1915 přišla na obecní úřad Vrbice další směrnice, která určovala, že maximální denní spotřeba mouky na osobu a den může být jen 20 dkg. Je třeba vzít v úvahu, že v tehdejší době se pekli chléb doma. Úřady vypočítaly průměrnou spotřebu mouky na osobu v domácnosti a ostatní přebytek zrní měl každý rolník odevzdat pro válečnou potřebu. Připomínám, že každý měsíc chodily úřední kontroly do rolnických hospodářství. **Dne 17. dubna** se opět konala další „probírka“ - odvody mužů ve stáří 37 až 42 roků. Vojenské úřady jich vybrali celkem 5 a chlapi hned 14. května museli odejít od svých rodin. V měsíci dubnu téhož roku dostal obecní úřad příkaz k odevzdávce 200q žita, 100q pšenice a 50q ječmene. Obecní úřad na to reagoval několika omluvnými dopisy s poukázáním na nemožnost splnění dodávky obilí pro neúrodu v r. 1914, kdy úřady odhadly škody u sklizně na 75 %. Nakonec ale stejně musela obec dodat pro válečnou potřebu 88q obilí. Potom, před žněmi, neměly některé rodiny co jíst. **Dne 7. června r. 1915** přijel na Vrbici 26 osob vystěhovaných z oblasti Istrie od italských hranic, protože také Itálie vyhlásila Rakouskouhersku válku. Cizince úředně ubytovaly u rolníka Petra Sedláčka č. 91, dalších 10 cizinců se ubytovalo u Fr. Janoška č. 11. **Dne 10. června** se opět konal odvod - další „probírka“ mužů nar. v letech 1872 až 1890 a 1892 až 1894. Vojenské úřady odvedly z Vrbice dalších 30. chlapců. Část těchto odvedenců nastoupila na vojnu 21. června,

zbytek 15. července r. 1915. **Už 18. června** proběhl další odvod, který se týkal roč. 1897. Byli to 18 letí chlapci a k armádě jich odešlo 5. Kronikář se zmiňuje, že lidé odvodům natolik přivykli, že si z nich, kromě těch, kterých se to dotýkalo, téměř nic nedělali. Natolik otupěli v krušné válečné době. Dokonce už byly mezi lidmi i drsné vtipy na neustálé odvody. Prý jeden z chlapců, který byl už třikrát u odvodu a nikdy neprošel říkal, „že je jak to nepodařený prase, co se pořád vozí na jarmak a není možný ho prodat“. **26. srpna** přišli na Vrbici úředníci z hejtmanství v Hustopečích a zrekvírovali všechny měděné kotle na pálení slivovice. Úřad je měl v seznamu a tak šli na jisto. Za kotel prý zaplatili nepatrnou částku od 12 do 18 korun. **Také 2. září 1915** proběhlo další odvodové řízení ročníků 1870 až 1865, tedy takřka 50 letých mužů. Tehdy bylo odvedeno 19 lidí. Na vojnu odešli postupně v lednu až únoru roku 1916. Sklizeň obilovin a kukuřice toho roku byla cisařským nařízením zabavena a prodávat se mohlo pouze stanovenému výkupčímu. Pro okres Hustopeče to byl židovský obchodník Julius Aškenés v Hustopečích. Výši výkupních cen samozřejmě stanovil c.k. úřad. Život lidí se neustále zhoršoval. Ceny potřeb pro domácnost stouply od roku 1914 až 4 násobně. V kronice je zapsáno, že mužské boty, které stály před válkou 12 až 18 korun se v r. 1915 prodávaly za 25 až 30 korun. Mouku dostaly koupit v obchodě pouze nemajetní lidé na zvláštní knížku. Měli nárok na 1,4 kg mouky na týden. Rolníci byli na tom, se zásobami obilí na seti tak zle, že úřady musely zrní na podzimní seti dodat. Deštivý podzim a velký nedostatek mužských pracovních sil měl za následek, že se značná část žita a pšenice nestihla zaset. Úroda na vinicích a ovoce byla v tom roce vcelku dobrá až na to, že hrozny byly pro chladný podzim hůře vyzráté. Váno se prodávalo v ceně 80 haléřů až 1 korunu za litr. Pokud chtěl některý rolník pomlet ve mlýně obilí na mouku, musel mít povolení z c.k. hejtmanství v Hustopečích. Když dostal povolení, měl množství na mletí spočítáno tak, aby vycházelo 32 dkg mouky na den a osobu. **Válečný rok 1916.** V tomto roce byly zavedeny „chlebové lístky“ pro nákup v obchodě. Lístky vydávala na obecním úřadě stanovená komise. Měsíc leden r. 1916 se ukázal jako teplý a deštivý, což umožnilo provádět na poli zmeškanou orbu. **Dne 10. února** proběhl ve Znojmě odvod starostů a radních, kteří byli doposud osvobozeni od služby v armádě. Z Vrbice odvedly vojenské úřady dosavadního radního a obecního tajemníka Jana Bařinu z domu č. 183. Měl tehdy 49 roků. Psal

obecní kroniku od r. 1903 až do oněch dnů. V důsledku nedostatku mužských pracovních sil musela přijmout úřad tajemnice a kronikářky Anna Francová, manželka učitele France, který odešel na frontu už r. 1914. **21. února r. 1916** nastoupili na vojnu odvedení muži ročníků 1865 až 1868, někteří měli už 50 roků. **21. a 22. února** se v obci Vrbici konal soupis veškerého jarního osiva, brambor, luštěnin a sepisovala se i rozloha ozimů. Ukázal se obrovský nedostatek mužských pracovních sil, proto kdo mohl snažil se sehnat do hospodářství alespoň nějakého čeledína. Platy těchto služebných byly obrovskou zátěží pro hospodářství v oné válečné době. Čeledín u koní dostával celoroční zaopatření, kromě toho každou neděli 40 haléřů na cigarety a roční plat 300 korun. Čeledín u krav stál podobně a k tomu 180 korun ročně. Čeledíni ještě dostávali „čtvrtnicu“ vína - (asi 14 litrů) na vrbecké hody. Děvečka dostávala 200 korun ročně a zaopatření na celý rok. Před válkou dostávala děvečka plat 70 až 80 korun ročně. Už v začátcích války se objevila na Vrbici epidemická nemoc „šarlach“ (spála). Na epidemii této nemoci zemřelo 10 dětí a také několik dospělých. Lidí ničila válka nejen fyzicky, ale i psychicky. **17. března roku 1916** proběhl další odvod koní pro armádu. K posouzení museli předvést hospodáři celkem 30 koní, odvedeno bylo 6 koní. Postiženými byli rolníci: Jos. Blanář č. 96, Petr Sedláček č. 26, Alois Sýkora č. 14, Karel Blanář č. 186, Matěj Janošek č. 12 a Tomáš Ostřížek č. 89. Kronikářka si také stěžuje na drahou námezdní sílu. Vyjmenovává, že nádeník dostává za jakoukoliv práci za jeden den se stravou 2 koruny, bez stravy 3 koruny, k tomu denně litr vína nebo kořalku. Když se ale dojedná kopání postnice platí se až 12 korun za jednu měřici, k tomu zase víno. Anna Francová si zde stýská na podivné válečné poměry. Podle ní se lépe žije nádeníkovi než sedlákovi, protože na poli nemá kdo pracovat, kromě žen, dětí a starců. Ženy - selky musí s dětmi orat, sekat sena a obilí, jezdit s potahy, potom mají ještě práci v domácnosti a kolem rodiny. Dělníci prý dostávají od státu podporu 3 až 4 koruny denně, přivydělají si u sedláků a tam se také nají. Takto píše o poměrech na Vrbici obecní tajemnice a kronikářka Anna Francová. **Dne 10. dubna** vypsaly c.k. úřady už čtvrtou válečnou půjčku. Přišlo též nařízení, aby obecní úřady ustavily „spolek“ pro organizaci válečné půjčky. Do spolku byli určeni jako členové zdejší zástupci záložny Reifeisenky Jan Knápek, Jan Cvrček, dalšími byli učitelé Bohdan Svoboda a Trojan. Jejich povinností bylo, aby přesvědčovali lidi k dobrovolnému

půjčení peněz c.k. mocnářství na další vedení války. V naší obci se tehdy upsala půjčka v sumě 34 000 korun na dobu splatnosti 7 let. **26. dubna** proběhlo další odvodní řízení ročníku 1898 - 18 letých chlapců. Ze 16 mladých chlapců bylo 11 odvedených a hned 11. května rukovali. Za dosavadní dobu trvání I. svět. války, to je od roku 1914 do roku 1916 narukovalo z naší obce Vrbice 300 mužů. Z fronty přicházeli domů na krátkou dovolenou a na doléčení v případě, že byli zraněni. Mnozí se už po několikáté vraceli zpět na frontu. Životní poměry se stále zhoršovaly. Lidé mravně upadali. Kronikářka píše, že válka vyrvala mnohým tu trochu lásky a dobra, které ještě v sobě měli, protože je poměry za války naučily mnoha špatností. Tak jak stoupala dražota, vzrůstala se i lichva. Stoupala poptávka po různém zboží a mnozí obchodníci této situace využívali a silně zvyšovali ceny. C. k. úřady se snažily lichvářství trestat pokutami, ale nakonec se staly bezmocnými. Taktéž mnozí rolníci, tak jak obchodníci, začali lichvářít. Stanovené životní dávky nestačili lidem ve městech, ani na venkově. Lidé z města jezdili na venkov a přiváželi sem střížní zboží, kůže, různé látky, petrolej a jiné výrobky. To vše vyměňovali za obilí, mouku, sádlo, maslo, drůbež, vejce a jiné potraviny. Vlaky byly přeplněny lidmi s velkými zavazadly. Někteří lichváři chtěli rychle zbohatnout. Staré dluhy v záložnách zmizely protože, se snadno zaplatily znehodnocenými penězi. Mnozí, které válka příliš nepostihla začali hromadit tisíce. Kupovali i nepotřebné věci za jakoukoliv cenu. Tak i na Vrbici prý bylo tehdy několik gramofonů, drahá zrcadla a drahy nábytky. Mnozí chovatelé vepřového dobytka prodávali selata v ceně 50 až 60 korun za kilogram a tak se stalo, že tržba za jedno hnízdo prasátek vynesla až 3 000 korun. Tolik peněz někteří za celý dřívější život ani neviděli. Oproti tomu silně strádali rodiny, které měly muže na frontě, i když všichni pracovali do úpadu. Mnozí nádeníci prý přestali poctivě pracovat a hodně si „vymýšleli“ v jídle. Někteří chudší rodiny, které měly otce na frontě jen těžce přežívaly, a stávalo se, že jejich jedinným jídlem po mnohé dny byly jen brambory a náhražková káva. Až tak silně někteří válkou trpěli. Děti do školy většinou nechodily, protože jim to zákon dovozoval a tak se rozmáhala tuláctví, poflakování a kouření. Mnohé, ze školy propuštěné děti, neměli valné vědomosti a měli potíže se základním počítáním psaním a čtením. Obzvláště trpěli někteří rolníci, kteří byli propuštěni z voj. služby, aby mohli hospodařit. Obilí a ostatní výpěstky museli

prodávat zásadně c.k. vojenské správě za směšnou úřední cenu asi 42 koruny za metrák obilí, když cena na černém trhu byla 400 až 600 korun. S potvrzenkami o prodeji museli chodit na hejtmanství do Hustopečí. Při neuposlechnutí jim bylo vyhrožováno návratem na frontu. Úřady je také vydíraly, když je nutily upisovat velké částky peněz na válečné půjčky. Ve mlýnech prováděly úřady časté kontroly a tak mlelo se většinou v noci, protože jinak hrozilo zabavení obilí. Lidé byli nuceni svoje pro život nejdůležitější potraviny, různě ukrývat před častými úředními kontrolami. Život se stával pro většinu lidí nesnesitelným. Topivo - dříví, kradli ponejvíce v noci v Hájku. Kronikářka paní Francová popisuje smutný pohled na les, kde byly stromy uřezané většinou metr nad zemí. Uhlí se taktéž přidělovalo na lístek. Lidé stávali dlouhé fronty s potahy ve snaze koupit alespoň nějaké uhlí. Jezdilo se pro ně až na Čejč nebo do Dubňan. Mnohdy se lidé vraceli za dlouhou dobu s nepořízenou, protože na ně už nevyšlo. Stávalo se tam, že se i strhla rvačka o uhlí. Ceny textilu ohromně stoupaly. Zástěra, která stála před válkou 30 haléřů se prodávala v roce 1917 za 40 korun. Továrny začaly vyrábět papírové obleky, jelikož neměly materiál na běžné látky. Pokud někdo v takovém oděvu zmokl, brzy se mu oblek rozpadl. Až tak daleko došel život běžných lidí za roky I. světové války. Válka už trvala tři a půl roku a lidé museli přežívat jak se dalo, vždyť na ně dohlíželo c.k. četnictvo. Kronikářka se zmiňuje o smutně proslulém četnickém strážmistroví Dřimalovi z Vel. Pavlovic a jeho pomocníkovi Hebnarovi, bývalém úředníkovi c.k. soudu. Oba se stali přímo postrachem celého okolí. Strážmistr vyřizoval různá udání, žádosti o vyživovací podpory a jiné záležitosti. Osudy mnohých rodin se tak ocitly úplně v jeho moci. Žádosti vyřizoval kladně jen za velké úplatky, takže v této době veliké bídy, byli Dřimal i Hebnar skvěle zásobeni. **V letech 1917 a 1918** se hodně rozmáhala dezerce vojáků z fronty. Četníci honili ubohé chlapce jak štvanou zvěř. Dezertéři se přes den ukrývali v polích a domů přicházeli jen v noci pro nějaké jídlo. Objevil-li se v obci Dřimal s Hebnarem někdy i v doprovodu dalších četníků nastal pravý hon. Tak se stalo, že při jednom záahu na dezertéry zastřelili maďarští četníci v Krátkých Petra Herzána č. 80. Prý dostal zásah přímo do hlavy. Ke konci války nařídily úřady, že z úsporných důvodů budou pondělky, středy a pátky bezmasé dny. Dodržování se kontrolovalo, ale lidé maso už ani stejně neměli. Další a další nařízení signalizovala, že s Rakouskem to jde z kopce. V obchodech

se stále více objevovaly různé potravinové náhražky jako například cukerin, kávovinová náhražka z rozemletých žaludů a bukvic, projevovaly se velké problémy s náhražkami mýdla, tuk byl také umělý, vše bylo pouze na přidělové lístky, dokonce i tabák. Vše nasvědčovalo tomu, že válka spěje ke svému konci. K uspišení konce války prý hodně přispěli i vojenští zběhové. Jejich řady rostly a tak vytvářeli na obranu před četníky ozbrojené skupiny, kterým se mezi lidmi říkalo Zelené kádry. Četníci už bývali často proti nim bezmocní. Stalo se na Vrbici v hody roku 1918, že mezi chasu na sóle v zahradě hostince u Štočků (nyní Riedlovi č. 24) přišlo několik odvážných dezertérů. Některý z nich tam vyvolal velikou rvačku a tak je musel krotit sám starosta. Chlapci byli neposlušní a dokonce se někteří z nich o starostu „nešetrně“ otřel. Starosta ihned zakázal pokračování zábavy a přikázal hospodskému uzavřít hostinec. Brzy se ukázalo, jak velké to bylo štěstí. K večeru přišel ke starostovi vojenský velitel a zle začal starostovi vytykat, že jeho vinou se zhatila připravená vojenská akce. Také starostovi řekl, že dole v Kobylí je shromážděna vojenská jednotka, která měla Štočkův hostinec obklíčit a pochyťat vojenské zběhy. Kronikářka dále napsala, že takto bylo nevědomky zabráněno velkému krveprolití na hodovém sóle, protože dezertéři sebou nosili zbraně. **K podzimu, roku 1918** postihla naši obec další pohroma. Byla to epidemie španělské chřipky, kterou roznesli mezi lidi vojáci z fronty. Projevovala se prudkou horečkou, dávivým kašlem, bolením celého těla a silnou nevolností. Zákeřná nemoc postupovala velmi rychle, smrt nastávala do 48 hodin. Na Vrbici zemřelo na tuto nemoc hodně dětí a dospělých. **V říjnu roku 1918** světová válka konečně skončila. Vojáci se postupně vraceli z bojišť a ze zajetí. Štěstí měly rodiny, kde se jejich otcové a synové vrátili. Horší to bylo s těmi, kteří si přinesli domů podlomené zdraví, ale bylo hodně těch, kteří se domů vůbec nevrátili, protože padli na bojišti v daleké cizině. Domů, do rodné obce se nevrátilo 43 vojáků, ale celkový počet mrtvých se ještě navýšil o ty, kteří zemřeli na následky zranění doma. **Snažil jsem se s pomocí pečlivých zápisů v Kronice obce Vrbice vyprávět o drsných válečných letech,** aby si všichni mohli představit, jak těžký život museli naši předkové prožívat v letech 1. světové války.

leden 2008.
František Janošek.
Požité informace:
Kronika obce Vrbice.

Sejdeme se na Bludníku!

Stejně jako každý rok, i letos bude poslední červnový víkend (27.-29.6.) patřit mezinárodnímu folklornímu festivalu ve Strážnici. Na tom by nebylo nic zvláštního, my, kdo jezdíme pravidelně, to samozřejmě dobře víme, a pro ostatní je to nejspíš nedůležitá informace. Proč se o tom tedy zmiňují? Samozřejmě proto, že letošní Strážnice bude čímsi výjimečná. Hlavní program, připravovaný na páteční večer (a reprízovaný v neděli odpoledne) totiž nese název Rok na vsi a je zamýšlený jako regionální pořad Hanáckého Slovácka.

Autory programu jsou Jan Zaviačič z Brumovic a Jana Trávníčková z Čejkovic. O jeho obsahu a koncepci mnoho nevím, ale jistě můžeme odhadnout alespoň některé účinkující. Vystoupí CM Vonica z Krumvíře, slovácký krůžek Hrozen a CM Guráš z Velkých Bílovic, pravděpodobně nebude chybět ani strýc Jara Kovářík z Kobylí. Vrbici budou v tomto pořadu reprezentovat Michal Janošek s CM Šmytec a kluci - tanečníci čejkovické Zavádky.

Hanácké Slovácko, jak jej chápe současná etnologie, je rozlehlá oblast, sahající od Moravského Žižkova až po Těšany. Z jazykového i krojového hlediska jej lze rozdělit na dvě takřka samostatně se vyvíjející části: severní (s centry v Kloboukách a Ždánicích) a jižní, kam je řazena také Vrbice. O celistvosti regionu i o správnosti jeho pojmenování by bylo nepochybně možno vést sáhodlouhé diskuse a ani etnologové v tomto ohledu nejsou jednotní. Pravda je, že tato oblast byla mezi odborníky často opomíjena a bohužel i dnes mylně je považována za nezajímavou a „folklorně mrtvou“.

Přijďte tedy letos do Strážnice podpořit všechny účinkující, jistě je na co se těšit. Zároveň můžeme hojnou účastí ukázat, že na Vrbici a vůbec v celém regionu folklor stále zůstává součástí života. Sejdeme se v pátek 27. června v 20.45 hod na Bludníku.

Lenka Lůbalová.

Sportovní a společenská činnost TJ Družstevník, jaro 2008

Podzimní části sezóny 2007-2008 jsme ukončili na devátém místě. Zimní příprava probíhala 1x týdně v tělocvičně v Kobylí. Účast hráčů byla celkem dobrá. Zúčastňovali se i hráči, kteří hrají za jiný oddíl, i když jsou Vrbečáky tělem i duší. Třeba se zamyslí a vrátí se zpátky. Jarní část sezóny jsme začali nad očekávání dobře, vzhledem k tomu, že zimní příprava neproběhla tak, jak by měla. V prvních pěti zápasech jsme dvakrát vyhráli, dvakrát remizovali a jednou prohráli. Něco pravdy na rčení, že „fotbal nemá logiku“, bude. První zápas v Kloboukách hráli s nadsázkou všichni ti, kteří měli zdravé nohy. Mladí hráči se jaksí nedostavili. Přišli až na třetí zápas a hned byli i čtyři hráči na střídání. Na další zápas bohužel zase nepřišli. Doufám, že se polepší, a budou chodit pravidelně každou neděli na fotbal, příp. i v pátek na trénink. Po podzimní části zanechal sportovní činnosti Jan Knápek, což je škoda nejen proto, že byl po podzimní části nejlepší střelec.

Dosavadní výsledky v jarní části sezóny 2007-2008:

Vrbice - Klobouky 3:1 (Svrček D, Mikulica D., Svrček Zd.)

Bořetice - Vrbice 2:0

Němčičky - Vrbice 1:3 (Machovský M., Zálešák V., Zrůna J.)

Vrbice - Velké Hostěrádky 0:0

Vranovice „B“ - Vrbice 0:0

I v letošním roce připravila a pořádala TJ tradiční dětský maškarní karneval. Dětský karneval se mimořádně vydařil. Rodiče přichystaly dětem hezké kostýmy, pořadatelé zase připravili bohatou tombolu. Po skončení karnevalu nikdo neodcházel s prázdnou. Velkou zásluhu na hladkém a bezproblémovém průběhu dětského karnevalu mají děvčata od Bukovských, Soňa Čejková a Dáša Huňarová, které organizovaly zábavu pro děti. Za to jim patří naše velké poděkování.

V letošním roce jsme obdrželi dotaci ze státního rozpočtu ve výši 2,7 mil. Kč na rekonstrukci šaten s přístavbou a na závlahu fotbalového hřiště. Již od prosince 2007 jsme začali s vyřizováním potřebných potvrzení a povolení, která jsou nezbytná pro obdržení dotace. Všechno je komplikované hlavně tím, že pozemky ve sportovním areálu nejsou vykoupeny a nejsou ve vlastnictví TJ. To je jedna z hlavních podmínek dotace, aby pozemky a budovy byly ve vlastnictví subjektu, který žádá o dotaci. Je velmi těžké a složité obcházet všechny vlastníky, aby nám pozemky prodali (majitelů pozemků je asi 45). Ve dvou případech jsme museli vyvolat dědické řízení, protože u těch pozemků neproběhlo dědictví. Doufáme, že se nám vše podaří dotáhnout do konce a v červenci zahájíme akci, na jejímž konci budou zrekonstruovány šatny, bude provedena přístavba šaten s novým sociálním zařízením a závlaha fotbalového hřiště.

Výzva II

V minulém vydání zpravodaje jsme oznámili, že chceme založit družstvo žáků, příp. přípravku. Založení družstva stále platí a tímto znovu žádáme všechny kluky i holky od 6-ti do 15-ti let, aby se, pokud mají zájem, obrátili na členy výboru TJ a přihlásili se do fotbalového oddílu, příp. obnovili činnost. Anebo kontaktovali zástupce oddílu na tel. 519 430 591, 737 759 968 a domluvili se. Žádáme znovu i rodiče dětí, aby nám v této snaze podali pomocnou ruku. Je v zájmu všech, aby fotbal na Vrbici dál fungoval a rozvíjel svoji činnost. Jak jsem psal již minule, když si děti hrají, nezlobí.

Milan Herůfek

PLASTY NEJSOU JEN PET LAHVE!

V domácnosti se setkáváme s dalšími jinými plastovými obaly a materiály, které když nám doslouží, můžeme jednoduše vytrídít a recyklovat. Stačí k tomu využít systém nakládání s odpadem v naší obci. Ostatní plastový odpad můžete odkládat do stejného pytle nebo na stejná místa jako PET láhve.

Jak správně třídit plasty?

Do pytlů s plastem patří:

- Stlačené PET láhve
- Plastové obaly od kosmetiky a potravin
- Fólie a sáčky
- Kelímky od jogurtů, tuků a dalších potravin

Nevhazujte:

- Textilie z umělých vláken
- Linoleum, gumu, molitan
- Výrobky z PVC
- Plasty s příměsí jiných materiálů (videokazety, kabely)
- Plasty znečištěné zbytky potravin, oleji a chemickými látkami

Pozn. Obaly znečištěné potravinami doporučujeme vypláchnout trochou vlažné vody.

Co se s ním dál děje?

Když tříděný plast předáte dle zavedeného systému v obci, je odvezen na třídící linku do společnosti TESPRA Hodonín. Zde je dotříděn podle jednotlivých druhů plastů. Pak je odvážen ke zpracovatelům a výrobcům.

Třídit ostatní plasty stojí zato.

Odpadní ostatní plasty jsou cennou surovinou. Lze je snadno recyklovat a vyrobit z nich nové výrobky. Šetříme tím cenné suroviny a energii. Z podrcených granulovaných plastů lze vyrobit velké množství nových užitečných produktů. Například zatravnovací dlaždice, záhonové chodníky, zahradní lavičky, květináče, plotové plaňky, kabelové žlaby, přepravní palety, desky, palubky a nejrůznější tyčové profily. Tyto výrobky nacházejí uplatnění v průmyslu, zemědělství a komunální sféře.

Co Vám to přinese?

Ostatní plasty tvoří značný podíl odpadů v domácnosti. Jejich vytríděním ušetříte místo v popelnici a zmenšíte množství odpadu ukládaného na skládky. Obec tím pádem zaplatí méně na poplatcích za uložení odpadu na skládku. Naopak za vytríděný plastový odpad obdrží větší odměnu od AOS EKO-KOM, a. s. Třídění odpadů vede ke zlevňování systému nakládání s odpadem v obci.

Máte nějaké pochybnosti?

V případě jakýchkoliv pochybností nás neváhejte kontaktovat. Pokud poctivě třídíte odpad, musíte mít jistotu, že vám vaši práci někdo nezkazí.

Děkujeme, že třídíte odpad.

*Vlastimil Bařina
starosta obce*

DOVOLENÁ 2008 - ŠIROKÝ VÝBĚR

- pobyty u moře - letecky, busem i vlastní dopravou, ekonomicky i luxusně
- poznávací zájezdy, Evropa, exotika i jednodenní
- pobyty v tuzemsku - různé typy ubytování ve všech cenových kategoriích
- lázně v ČR, na Slovensku, termály v Maďarsku - týdenní i zkrácené pobyty včetně procedur, možné i dopravou autobusem

Individuální přístup. Vyhledám nejvýhodnější nabídku podle Vašich požadavků. Poradím, pomohu s výběrem, vše vyřídím.

Zastupuji např. Čedok, Exim tours, Firo tour, Blue Style, Neckermann, Alexandria, Vítkovice tours, Atis... a mnoho dalších

Last minute - stačí si zadat požadavek - denně dostávám aktuální nabídky prakticky ze všech CK na trhu v ČR - pohlídám, porovnám nabídky, informuji Vás

Ceny stejné jako v CK, která pobyt organizuje nebo jako na internetu.

Ušetříte za telefony, poštovné a bankovní poplatky.

Cestovní agentura DaNiTour, Ivana Jurášová
Svárov 602, Velké Bílovice
TEL. +FAX: 519/346620, 608/523571
e-mail: info@danitour.cz

Provozní doba PO-PÁ: 16.00-18.00
www.danitour.cz

Vzniklo občanské sdružení Šípek

V České republice po listopadu 1989 došlo k mnoha politickým a společenským změnám, které začaly ovlivňovat novou vyvíjející se společnost. Tímto bylo ovlivněno řešení mnoha problémů týkajících se životního prostředí, jak v pozitivním, tak i bohužel negativním slova smyslu. Nové politické klima umožnilo vznik řady nevládních organizací a občanských iniciativ, věnujících se právě ochraně životního prostředí. Jednou z takových občanských iniciativ je i občanské sdružení Šípek, které bylo založeno skupinou občanů, kterým není lhostejný stav životního prostředí a příroda v obci a okolí. Naše sdružení chce aktivně přispět k dění v obci v oblasti své působnosti a to v míře a způsobem, který určují naše stanovy (plné znění stanov naleznete na internetu - <http://sipek.buzznet.com/user/journal/1729951/standovy-o-s-pek/> a nebo je k nahlédnutí u členů sdružení). Jedním z pilířů naší činnosti by mělo dobrovolné zapojení do programů a činností. Domníváme se, že se v dnešní době nabízí mnoho volnočasových občanských aktivit, které mohou jít nad rámec „pouhé“ ochrany životního prostředí. Proto jsme otevřeni spolupráci nejenom s občany, ale také s orgány státní

správy a samosprávy. Pro občany budeme v rámci našich možností a zdrojů vyvíjet informační, osvětovou, poradenskou a publicistickou činnost týkající se zejména životního prostředí a ochrany přírody. Našemi aktivitami chceme přispět k rozvíjení volnočasových aktivit, k zlepšení životního prostředí obce a okolí, k utváření ekologické odpovědnosti občanů, ale také k trvale udržitelnému rozvoji společnosti. Naše sdružení má také ze zákona právo podílet se na rozhodování veřejné správy v projednávání staveb, záměrů a koncepcí, kterou mohou ovlivnit životní prostředí. Plnoprávními účastníky takových řízení se mohou stát občanská sdružení nebo jeho organizační jednotky, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb. Vzhledem k získané právní subjektivitě máme právo žádat u příslušných orgánů státní správy, abychom byli předem informováni o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona. Věříme, že navážeme s občany, orgány veřejné i státní správy, ale i dalšími občanskými sdruženími spolupráci ve

věcech, které by neměly být nikomu lhostejné, protože se týkají nás všech.

Za o. s. Šípek

Karel Novotný, Richard Stávek, Vendula Stávková

Z akcí plánovaných na 1. pololetí roku 2008:

- 15. března: Předjarní úklid (sběr a likvidace odhozeného odpadu v přírodě)
- JIŽ PROBĚHLO - více na <http://sipek.buzznet.com>

- 20. dubna: Den ZEMĚ (společensko-kulturní odpoledne a podvečer: přednáška s ekologickou tematikou, hry a soutěže pro děti i dospělé, beseda se skupinkou peruánských Indiánů a promítání fotek)

- 30. dubna: Pálení čarodějnic (společenské pozdně-večerní setkání u ohňů)

- květen: Mezinárodní den biologické rozmanitosti - poznávací ekologický výlet k soutoku řek Dyje a Moravy
Podrobnosti k jednotlivým akcím budeme uveřejňovat na internetové adrese <http://sipek.buzznet.com/user/journal/> a nebo se na ně můžete zeptat mailem (os.sipek@gmail.com) a samozřejmě také osobně u autorů tohoto příspěvku.

JÍZDNÍ KOLA

Hlavní 68, Velké Pavlovice
tel: 519428507

www.zaf.cz - velo@zaf.cz

výběr ze 140 kusů jízdních kol značek

AUTHOR, APACHE, SUPERIOR, DEMA

horská, treková, crossová, silniční a dětská

náhradní díly a doplňky na všechna běžně používaná kola

sportovní oblečení, dresy, cyklistické rukavice,

funkční prádlo od firmy MOIRA, KLIMATEX, 2F

přilby, spodní prádlo, trička, ponožky...

míče, chrániče, tenisové a pingpongové rakety a jiné

zboží od 3000,-Kč lze nakoupit na splátky i bez navýšení - ESSOX

záruční i pozáruční servis

opravujeme všechna jízdní kola,

provádíme montáž a opravy kotoučových brzd
mechanických i hydraulických

OTEVŘENO:

PO - PÁ	8.00 - 12.00	13.00 - 17.00
SOBOTA	8.00 - 11.00	

TOPENÍ • VODA • PLYN

Chcete
ušetřit za topení?

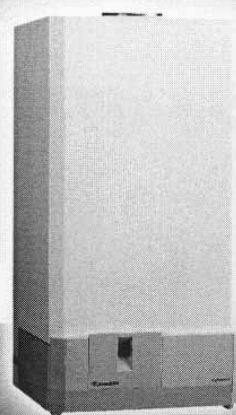
Veškeré zboží a služby i na splátky!

- vytápění včetně podlahového
- solární zařízení,
tepelná čerpadla
- plynové kotle **JUNKERS** Buderus

Zpracování nezávazné cenové nabídky včetně přehledu splátek a konzultace **zdarma!**

Petr Jeřela, Bratislavská 454/47, 691 45 Podivín

Volejte: tel. 519 344 165, mobil 608 770 230
e-mail: jerela@seznam.cz www.jerela.cz

Dobrý deň.

Chcem sa Vám veľmi pekne poďakovať za Vašu ochotu i čas, ktorý ste mi venovali. Kalendáriky došli a veľmi ma potešili. Ďakujem aj za letáčiky o Vašej obci, z ktorých som sa dozvedel o Vás viac. Zároveň sa ospravedlňujem, že odpovedám až teraz ale mal som v škole veľa učenia. Ale oplatilo sa, lebo na polročnom vysvečku som mal čisté 1, z čoho mali radosť aj rodičia. Ja som sa však rovnako tešil z Vašich kalendárikov lebo sú ozaj veľmi pekné. Ešte raz Vám za ne ďakujem a už teraz sa teším na rok 2009. Dúfam, že na mňa nezabudnete. Spolieham sa na Vašu pomoc pri rozširovaní mojej zbierky. Vďaka. Prajem Vám, aby sa Vám vo Vašej práci darilo rovnako ba aj o mnoho viac ako mne pri mojej zbierke. Veľa úspechov a všetko dobré.

Srdečne zdraví Dávid Jozef Fedák

Solné jeskyně pro relaxaci a léčbu

**solná jeskyně
KOBYLÍ**

Tělo potřebuje záporné ionty

A proč je vlastně pobyt v solné jeskyni tak zdravou záležitostí? Protože je to prostředí záporně ionizované, nasycené minerály a stopovými prvky. V dnešní době se pohybujeme v prostředí plném kladných iontů - vyznačuje je televize, počítače, mobilní telefony... Proto nutně potřebujeme protipól - záporné ionty. Pokud nemůžeme žít u moře nebo se denně procházet v lese, naše tělo strádá. A stres je startovací mechanismus ke zdravotním problémům. V případě, že pravidelně navštívíte solnou jeskyni, dostane tělo správnou dávku záporných iontů. Současně dochází k celkovému uvolnění a relaxaci. Klima v solné jeskyni je bakteriologicky čisté a obohacené částicemi minerálů, které se nachází v soli.

Mikroklimatická solná jeskyně je místnost, jejíž stěny jsou vystavěny z kusů přírodní soli pomocí nové originální a zdravotně nezávadné technologie. Členitý strop s umělými krápníky navozuje zdání opravdové jeskyně, na zemi je pak vysypána silná vrstva směsi solí, z nichž převažující sůl z Mrtvého moře určuje unikátní ionizované ovzduší. Teplem vycházejícím nejen z podlahy, ale i ze stěn se vzduch totiž prosycuje prvky, které jsou v soli obsaženy (jódu, draslík, sodík, vápník, hořčík, brom, selen). Osvětlovací režim a ozvučení jeskyně jsou přizpůsobeny účelu odpočinku a k němu slouží i polohovací lehátka, která umožňují každému nastavení polohy, která mu nejlépe vyhovuje. Klimatizační a ventilační jednotka zajišťuje bakteriologicky čistý vzduch. Stálá teplota pohybující se v rozmezí od 20 do 22 °C udržuje optimální složení ionizovaného vzduchu. Obuv i čistotu soli chrání jednorázové návleky, které si každý návštěvník před vstupem do solné jeskyně nasadí.

DESET NEJČASTĚJŠÍCH OTÁZEK

1. Musím se do solné jeskyně předem objednat?

Do solné jeskyně je nutné se objednat. Doporučujeme rezervovat místo nejméně 2 dny dopředu.

2. Jaké je trvání a průběh procedury v solné jeskyni?

Pobyt v solné jeskyni začíná vždy v celou hodinu a trvá 45 minut. Na terapii se dostavte 10 - 15 minut předem, aby se organismus náležitě uklidnil. Po zahájení terapie nebude do jeskyně

nikdo vpuštěn.

V solné jeskyni budete ležet na pohodlných lehátkách při zvuku hudby, která napomáhá relaxaci a uvolnění. Po dobu relaxace je nutné se chovat tiše a nerušit ostatní klienty. Ukončení terapie signalizují spodní světla v jeskyni.

3. Jak mám přijít do solné jeskyně oblečen?

Doporučujeme volné, pohodlné oblečení s dlouhým rukávem. Teplota v solné jeskyni je přibližně 22 °C. Před vstupem do jeskyně každý klient obdrží jednorázové návleky, které jsou v ceně vstupenky.

4. Jak často mám solnou jeskyni navštěvovat?

V případě zdravotních problémů doporučujeme absolvovat 10 až 15 návštěv. Ideální je rozložení těchto návštěv do 2 až 3 týdnů. Nejdůležitější je první týden - tzv. startovací, kdy by měl klient absolvovat 3 až 4 návštěvy. Během 2. a 3. týdne pak doporučujeme vždy 2 až 3 návštěvy.

5. Nabízíte slevové permanentky?

Ano, k dispozici je permanentka dle ceníku služeb. Permanentku si můžete zakoupit na recepci Solné jeskyně. V nabídce máme také dárkové poukazy.

6. Jaké jsou zdravotní účinky haloterapie?

Pobyt v solné jeskyni povzbuzuje imunitní systém a podporuje léčbu mnohých onemocnění a zdravotních problémů. Příznivě působí zejména na onemocnění horních a dolních cest dýchacích, nefunkčnosti štítné žlázy, srdečně-cévních onemocnění, chorob zažívacího ústrojí, dermatologických chorob, neurozy, stresu a stavů únavy nebo revmatizmu. Pobyt v solné jeskyni je rovněž vynikající prevencí proti chřipce.

7. Je pobyt v solné jeskyni omezen věkem? Je vhodný pro děti?

Pobyt v solné jeskyni můžete absolvovat v každém věku. Je velmi vhodný rovněž pro děti (dětem do 1,5 roku návštěvu solné jeskyně konzultujte s lékařem). Vstup dětí do 12 let je povolen jen v doprovodu dospělé osoby.

8. Jaké zákazy a omezení platí v solné jeskyni?

V solné jeskyni je zakázáno: Konzumovat jakýchkoliv potraviny nebo nápoje. Dotýkat se solných prvků a vynášet sůl z jeskyně.

Fotografovat a natáčet filmové záznamy. Používat parfémy a intenzivní tělové deodoranty před vstupem do jeskyně. Vstupovat do jeskyně s mobilním telefonem (mobilní telefon je nutné vypnout a odložit v recepci).

Vstup do solné jeskyně je zakázán:

Osobám s infekčním onemocněním nebo akutním TBC.

Osobám se všemi akutními onemocněními spojenými se zvýšenou teplotou nebo s příznaky virového onemocnění (rýma, kašel, apod.)

Osobám podnapilým nebo osobám pod vlivem jiných omamných látek.

Z důvodu ochrany zdraví ostatních návštěvníků takto nemocní lidé nebudou do solné jeskyně vpuštěni nebo jim bude procedura předčasně beznáhrady ukončena. Taktéž v případě náhlé nevolnosti je nutné solnou jeskyni ihned opustit.

9. Kdy je vhodné konzultovat pobyt v jeskyni s lékařem?

Návštěvu solné jeskyně doporučujeme konzultovat s ošetřujícím lékařem v případě osob trpících klaustrofobií, nízkým tlakem, nadměrnou činností štítné žlázy nebo onkologickým onemocněním.

10. Hradí pobyt v solné jeskyni zdravotní pojišťovny?

Ano. Některé zdravotní pojišťovny hradí pobyt v solné jeskyni.

**OTEVÍRÁME V BŘEZNU, AKCE NA BŘEZEN:
PŘI ZAKOUPENÍ PERMANENTKY
DÁREK ZDARMA**

Kontakt: Solná jeskyně Kobylí, Kobylí 807, tel: 777 80 20 76, email: jeskynekobylil@seznam.cz, www.solnajeskyne-kobylil.cz

MAŠKARNÍ PLES

24. února 2008 pořádali fotbalisté pravidelný MAŠKARNÍ PLES pro děti .

O hudbu se staral p. Švásta a program si vzaly na starost

Soňa Čejková a Dáša Huňarová.

Výbor TJ Družstevník Vrbice by chtěl tímto oběma moc poděkovat, protože se postaraly o to, že ples měl určitě mnohem lepší úroveň.

St. Biza předseda TJ D družstevník

Obec Vrbice Vás srdečně zve na výročí
100 LET OTEVŘENÍ ŠKOLY,
které se koná 17. května 2008

Program oslav 100 let školy a sjezdu rodáků Vrbice:

- mše svatá v 10 hodin v kostele sv. Jiljí
- po skončení mše slavnostní přívod obcí
- setkání u školy s přivítáním všech přítomných - starosta obce a ředitelka školy, prohlídka školy (škola bude otevřena pro veřejnost od 10 - 15 hodin)
- přestávka na oběd

15 hodin - program za kulturním domem (v případě špatného počasí v sále KD).

1. MUŽÁCI
2. úvodní slovo a zahájení starostou
3. vystoupení dětí MŠ Vrbice
4. vzpomínky na školní léta - p. Kachyňová
5. vystoupení dětí ZŠ Vrbice
6. hudební skupina V HNÍZDĚ DEJ
7. divadelní spolek OKOLO LUŽE 1. část
- přestávka - 20 min
8. divadelní spolek OKOLO LUŽE 2. část
9. Chrámová schola KAMÍNEK
10. taneční soubor ZAVÁDKA 1. vstup
11. MUŽÁCI
12. taneční soubor ZAVÁDKA 2. vstup
13. závěrečný verbuňk - (Mužáci, Zavádka a ostatní...)

Účinkující doprovází cimbálová muzika ŠMYTEC z Čejkovic.

Taneční zábava se bude konat ve 20.00 za Kulturním domem (v případě špatného počasí v sále KD). K tanci a poslechu zahraje dechová hudba BÍLOVČANKA z Velkých Bílovic.

Během dne se v prostorách kulturního domu koná výstava fotografií z historie obce.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

K 30.04.2008 žije v obci 1 108 občanů,

z toho:

874 dospělých a 234 dětí.

Narozené děti:

Korčák David Vrbice 328
Bařinová Alexandra Vrbice 198
Gallinová Denisa Vrbice 376
Vajbar Martin Vrbice 178

Z našeho středu odešli:

Svrčková Anděla Vrbice 250
Oborná Albína Vrbice 275
Jangl Oldřich Vrbice 277
Fridrich Václav Vrbice 85
Cichra Petr Vrbice 246

Jubilanti:

80 let

Mikulicová Marta Vrbice 325

85 let

Mikulica Miroslav Vrbice 325

Upozorňujeme občany, kteří si nepřejí,
aby jejich jubilea byla uveřejněna
ve společenské kronice zpravodaje,
aby tento svůj požadavek oznámili na
obecním úřadě.

MONT - KERAMI

REKONSTRUKCE
BYTOVÝCH JADER A KOUPELEN

OBKLADY • DLAŽBY • SANITÁRNÍ KERAMIKA

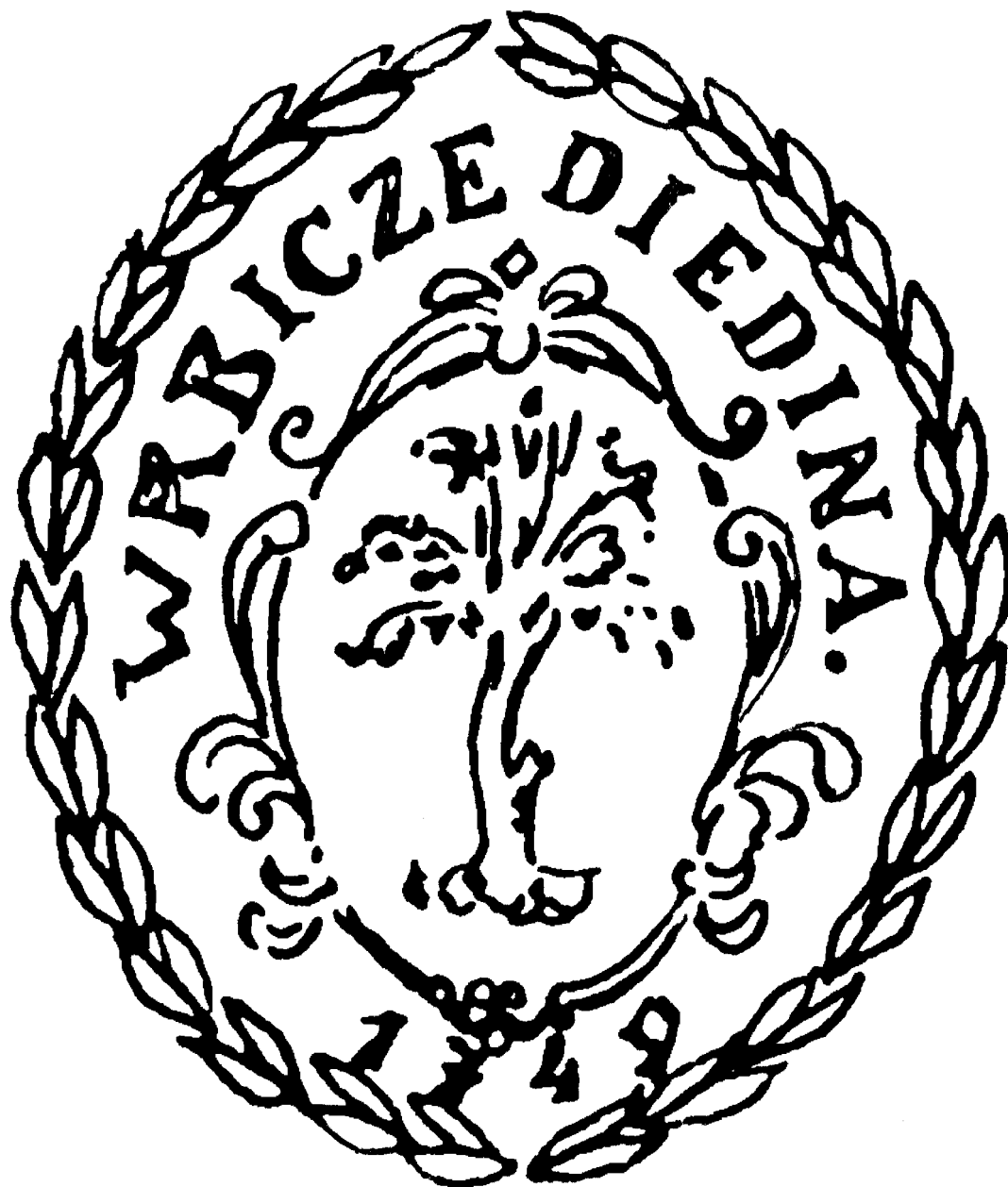
PRODEJ - MONTÁŽ

ŠTÝBL Václav • Křepice 397 • mobil: 606 556 078

KULTURNÍ AKCE

- 11.05.2008 Den matek
- 17.05.2008 100 let výročí školy a sjezd rodáků
- 14.06.2008 Přehlídka mužáckých sborů
- 02.07.2008 Eště byly čtyry týdně do hodů
- 24.-26.08.2008 Tradiční hody
- 06.09.2008 Zarážení hory Kulturní akce

Obecní zpravodaj - vydává obecní úřad Vrbice, adresa: Obecní úřad Vrbice, 691 09 Vrbice 89, tel./fax: 519430302, registrační číslo 370011199. Registrace povolena u OKÚ v Břeclavi. Redakční rada: Bohumila Bařinová, Milada Bucňáková, Mgr. Renata Horáková. Neprošlo jazykovou úpravou. Náklad 500 výtisků. CENA 5,-,- Kč.